

அட்டையின்

திருமகள், பாண்டியர் காலம், இ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு திருச்சுழி,
ராமநாதபுரம் மாவட்டம்

ஒரு கல்வியில் இரு செய்திகள்

க. குமரநாதவேலின் M. A., Dip. Eppg. & Arch.
கல்வெட்டாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை.

கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலும் அரசனது ஆட்சி ஆண்டு, கலியாண்டு, சகரவாண்டு, தமிழ் ஆண்டு ஆகியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். சிலவற்றில் கலியாண்டோடு தமிழ் ஆண்டின் பெயரும் சேர்த்துக் குறிப்பிடப்படுவதும் உண்டு. ஆயின், மேற்குறிப்பிட்ட ஆண்டுகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் சேர்த்துக் குறிப்பிடப்படுவது அரிது. அந்த அரிய கல்வெட்டுக்களில் ஒன்று நான் தமிழக அரசு தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை கண்டு பிடித்த முத்தானூர் நடுகற் கல்வெட்டு.

அண்மையில் தருமபுரி மாவட்டம் அருர் வட்டத்தில் கல்வெட்டு ஆய்வு செய்த பொழுது அருரில் இருந்து தீர்த்தமலை செல்லும் வழியில் தீர்த்தமலைக்கு முன்னால் சமார் இரண்டு வி. பி. தொலைவில் உள்ள முத்தானூரைச் சார்ந்த பொன்னேரிக் களையில் இக்கல்வெட்டு கிடைத்ததுள்ளது. இதில் இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க நிறப்புக்கள் உள்ளன. 1. சகர யாண்டோடு அரசனது ஆட்சி ஆண்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 2. கொங்கு நாட்டில் பெரும்பான்மையாக வரலும் வேளாணக் கவுண்டர்களுடைய உட்குலம் பற்றிய குறிப்பு. இதனும் இப்பது ஓர் அரிய கல்வெட்டாகத் திகழ்ந்தது.

இக்கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் சகர யாண்டாயி 847-ஆவது ஆண்டும், அதற்கடுத்து அப்பகுதியை ஆண்ட மன்னனுடைய வீர நுளம்பனுடைய பெயரும், அவனது ஆட்சியாண்டும் வரல் முறையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஊழி ஸ்ரீ சகரையான் டென்னூற்று நாற்பத்தேழாவது அண்ணையன் வீர நுளம்பனுக் காண்டிரண்டாவது வயவரைவர் நாட்டில் ...

இதனும் வரலாற்றில் எவ்விதக் குழப்பமில்லிற் அரசன் ஆட்சிக் காலம், வரலாற்று ஆண்டு, குறிப்பிட்ட போர் நடந்த காலம் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட வீர நுளம்பனுடைய இரண்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் அதாவது வி. பி. 993-இல் பவான்கீழூர் காழண்டர் மணியர் மணியமனார் என்பவர் அரசனுக்காக ஆநீரைகளைக் கவர்ச் சென்ற பொழுது அதில் இறந்து பட்டார். அவர் நினைவாக இத்தடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஊழி ஸ்ரீ சகரையான் டென்னூற்று நாற்பத்தேழாவது அண்ணையன் வீர நுளம்பனுக்கு ஆண்டு இரண்டாவது வயவரைவர் நாட்டில் தொறுக் கொள்ள பவான்கீழூர் காழண்டர் மணியர் மணியமனார் மெய் மீட்டுப் பட்டார்"

இதன் கருச் செய்தியோடு, மேற் கொண்டு அக்காய மக்கட் குடிப்பிரிவையும் அதன் உட்குவப்பிரிவையும் (கிளைகள்) குறிப்பதைக் காணலாம். 'காழண்டர் மணியர் மணியமணர்' என்பது இதந்தவனுடைய குடிப்பெயராய் 'காழண்டர்' என்பதைவும், அதன் உட்குவமாயி 'மணியர்' என்பதைவும் குறிக்கிறது.

பொதுவாகக் கொங்கு நாடாமிய சேவம், கோவை, தருமபுரி மாவட்டங்களில் வேளாளக் கவுண்டர்கள் அதிகமாக இன்று வாழ்கின்றனர். இன்று மட்டும் அன்று; பண்டைக் காலத்தும் இவர்கள் அங்கு வாழ்ந்துள்ளனர். இதற்குச் சான்றாக இப்பகுதிகளில் கிடைத்த கல்வெட்டுகளில் காழண்டர், கவுண்டர் என்ற குடிப்பெயர்கள் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன.

மீ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் வடபகுதியை ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவனுடைய நடுகற் கல்வெட்டில் குமார மங்கவ (க)வுண்டன், என்ற ஒருவர் குறிக்கப்பட்டுள்ளதும் அங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. இதுவே கவுண்டர் என்ற குடிப்பெயரைக் கூறும் தொன்மையான கல்வெட்டு என்னும், இதனுடைய சம காலத்தும், இதற்கடுத்த வரும் நூற்றாண்டுகளிலும் காழண்டர், கவுண்டர் என்ற சொற்கள் பரவலாக வழங்கி வந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக

1. இராசேந்திர சோழ காழண்டன்—85/1973*
2. கவுண்டர் செம்பா வையிராண்டை மாரப்பன்—88/1973
3. குச்சிக் காமீண்டன் தோதப்பன்—93/1973

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மாரப்பன், செம்பான் போன்ற பெயர்கள் இன்றும் கொங்கு வேளாளரிடத்து பெரு வழக்கான பெயர்களாக வழங்கி வருகின்றன. தோதப்பன் என்ற பெயர் தருமபுரி மாவட்டத்தில் பெரு வழக்கில் உள்ளது.

கொங்கு வேளாளக் குடியினர் தங்களுக்குள் கொள்ளீசை, கொடுப்பிரிசைக்காக பல உட்குவங்களிப் (கட்டம் அல்லது கிளை) பிரித்து அவதீரிக்குத் தங்களது உறவுத் தொழியோடு தொடர்புடைய பறவைகள், பயிர் வகைகள், மணி (தவசம்) வகைகளால் காடை, செம்போத்து, பயிரன், மணியன், வரகன், கரை போன்ற பெயர்களை வைத்துக் கொண்டுள்ளமை இன்றும் வழக்கில் அறியலாம். இவ்வுட்குவங்களி கட்டம் அல்லது குவம் என அழைத்தல் மரபு. ஒவ்வொரு கட்டம் அல்லது குவத்தினரும் தங்களிப் பங்காளிகள் எனக் கூறிக் கொள்வர். என்ன தேர்த்தாலும் தங்களுக்குள் மனை உறவு கொள்ளார். பிற குவங்களில் இடுந்தே மனை உறவு கொள்வர்.

இத்தக் குடிப்பிரிவுகளை அவர்களுடைய நாட்டும் பாடல்கள், திருமண வாழ்த்துப் பாடல்கள் ஆகியவற்றில் காண்பதோடு கோவை மாவட்டம் தாராபுரம் வட்டம் வளரீ, எரிச்சல் என்ற ஊரிலுள்ள மாத்தாளீச்சலர் கோயில் மண்டபத்துள்ள கல்வெட்டுக்களாலும் அறிய முடிகின்றது.

* செங்கய் நடு கதள் 1971/31. தமிழ் நாடு அரசு தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை.

வரகுணன் கோவை

மண்டலம் பண்டுண்ட திண்டோள் வரகுணன் தொண்டியின்வாய்க்
கண்டலம் தண்டுறைக் கண்டதொன் றுண்டு கனமகரக்
குண்டலம் செண்டைவி ரண்டொடு தொண்டையும் கொண்டோர் திங்கள்
மண்டலம் வண்டலம்பக் கொண்டல் தாழ வருகின்றிதே.

—யா. கா. 44. மேற்.

பாப்பருங்கலக் காரிவையில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்படும் இப்
பாடல், பாண்டியன் வரகுணனின் சிறப்பை முன்னிறுத்தி, அகத்துறைப்
பாடலாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலை நோக்கும்போது வரகுணன் மேல்
பாடப்பட்ட ஒரு கோவையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதோ என்று ஐயம்
தோன்றுகிறது.

தமிழக வரலாற்றில் பாண்டியர் இருவர் வரகுணர் என்ற பட்டம்
கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் முதல் வரகுணன் பராத்தக நெடுஞ்சை-
யன் ஆவான். இரண்டாம் வரகுணன் மணிவாசகப் பெருமானின் சம-
காவத்தவன் என்று கருதப்படுபவன். இக்கோவை இவர்களுள் யார்மீது
பாடப்பட்டதோ அறிந்திலோம். முதல் வரகுணனுக்கும் முன்னர் ஆண்ட
அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் மீது பாடப்பட்ட பாண்டிக்கோவையே
கிடைத்துள்ள கோவைகளில் தொன்மையானது. இரண்டாம் வரகுண-
னின் சமகாவத்து மணிவாசகரால் பாடப்பட்ட இருக்கோணையார் நயம்
மிகுந்தது. இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் கோவை இவக்யம்
செய்வாக்குப் பெற்றுச் சிறப்படைபத் தொடங்கி இருக்க வேண்டும்.
மறைந்துபோன 'வரகுணன் கோவை' பல அரிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக்
கொண்டிருத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பெண் துறவிகட்கு ஆண் மாணுக்கர்கள்

திருநெல்வேலி மாவட்டம் கழுகுமலை சிறந்த சமணத்
தவமாகத் திகழ்ந்தது. அங்கு பல சமணப் பெரியார்
களும் பெண் துறவிகளும் தவ வாழ்வு மேற்கொண்டு
இருந்தனர். அங்கு இருந்த சில பெண் துறவிகளிடத்தில்
ஆண் மாணுக்கர் சிவர் இருந்தனர் என்று கல்வெட்டால்
அறிகிறோம்.

'திருமலைக் குரத்திகள் மாணுக்கள் ஏனாதி குத்தன்'
என்பவன் ஒருவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.

மூன்றாம் இராசராச சோழனின் பட்டத்தரசி

க. இராஜகோபால், M.A. Dip. Eegy. & Arch.
கல்வெட்டாப்பாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

சோழப் பேரரசில் இறுதியாக அரசுக்கட்டில் ஏறிய மன்னர்களில் மூன்றாம் இராசராசன் (இ.பி. 1218-1236) குறிப்பிடத்தக்கவன். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் தான் சோழப் பேரரசு வீழ்ச்சி என்னும் வாயினின்று நுழையத் தொடங்கியது. அண்மையில் கிடைத்துள்ள ஒரு கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் ஒரு சோழ அரசி இவனது பட்டத்தரசியாக இருக்கக்கூடும் என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

இவனது மெய்கீர்த்தி இவனது வெற்றிகள் எதையும் குறிப்பிடாவிட்டாலும், இவனது சிறப்புக்களையும், இவனது பட்டத்தரசியின் சிறப்புக்களையும் கூறுகிறது. இவனது பட்டத்தரசி "மங்கையர்களுக்கு அரசி; இராசராசனுடன் ஒக்க மணிமுடி கவித்தவன்; இலிங்கப் பிரியாத வேளைக்காரி; இவள் வாழவும் இசை வாழவும், இராசராசனின் திருத்தாவி பெற்ற பேறுடையவள்; தன்யானை, உடனுளை செய்யும் உரிமை பெற்றவள்; புலன்வெழத் தனதானையிற் புரக்கும் அத்தப்பர சக்கரவர்த்தி; பொய்யா நிலநாங்கும், பொருளுடைவிருநான்கு மாதிரமும் விளங்கவந்த வானர்துறநில விளக்கு; காசெறிய கோடெயில் வானவர் சசிசுவதிய தராபதி; விண்ணுவக அருத்தி; சோளூடன் குரிமலர்ப்பூந்துமாய் மார்பிழ் பூணூ மென விளங்கிய புவனமுழுதுடையவள்."1 மேலும் இவள் இராசராசனுடன் பேர் முனைக்குக்கடச் செய்ததாகத் தெரிகிறது.2

மெய்கீர்த்தியில் இவள் "வானவர் குல நிலவியைக்கு" என்றும் 'வானவர்க்கி குல தீபதராபதி' என்றும் குறிக்கப்படுவதைக் கருத்தில் கொண்டு இவள் மகத நாட்டுக் குறுநிலமன்னனான வானகோவரையரது புதல்வி என்று திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள் என்னுகொள்கிறார்.3 அவர்களது பூகத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுபோல அண்மையில் கிடைத்த கல்வெட்டுச் செய்தி உள்ளது.

தருமபுரி மாவட்டம், கிருஷ்ணகிரி வட்டம் பெண்ணெஸ்வரமடம் என்ற ஊரிலிருந்து அக்கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது. இவ்வூரில் உள்ள சிவன் கோயிலில் கமார் 25 கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவை இ.பி. 13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த சோழர், போசளர், விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்தின்படி. இவற்றில் வடக்குத் திருச்சுற்றில், நான்முகலின் கீழ் குமுதப்படைமீல் உள்ள கல்வெட்டு இச்செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இக்கல்வெட்டு செண்டு, புனி ஆகிய அரச சின்னங்கள் முதலில் பொறிக்கப் பட்டு விளங்குகிறது.

1. ஐஹி ஸ்ரீ வானகோவரையர் மகளார் கூத்தாடுந்தேவர்னாச்சியார் சோழனை முழுதுமுடை.
2. யார் பெண்ணைநாயனாற்கு திரிருந்தா விளக்குக்கு குடுத்த பக பத்து கிஷகிஷ க.

கத்தாடும் தேவர் தாச்சியார் என்பவர், வாணகோ அரசரின் மகன் ஏ. சோழன் முழுதுழைடயவர் என்றும் இவர் பெண்ணை நாயனருக்கு நத்தாவின் கிட்டி, காக பத்து பசவும் ஒரு ஏரூதும் கொடுத்ததுள்ளார் என்பதும் கல்வெட்டுச் செய்த சோழ அரசின் முத்திரையான புதியும், சென்றும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. இக் கல்வெட்டிற்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறப்புத் தன்மையைக் காட்டுகிறது.

கல்வெட்டில் 'கத்தாடும் தேவர் தாச்சியார்' என்பவர் சோழன் முழுதுழைடயவர் என்று மட்டுமே குறிக்கப்படுவதால், எந்த சோழன் முழுதுழைடயவர் என்பது கேள்விக்குரியாகிறது.

இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில் இரண்டு சோழ அரசர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். ஒருவர் 'திரிபுவனவீரசோழன்' என்ற மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன், மற்றொருவர் இராசராச சோழன். இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில் மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன் கல்வெட்டே காவத்தால் முத்தியது ஆகலால், இங்கு குறிப்பிடப்படும் இராசராசன், அவனுக்கும் பின்வந்த மூன்றாம் இராசராசனுக்கத்தான் இருக்கவேண்டும்.

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் சீழ் "பொன்பரப்பினான் மகதைப் பெருமானான இராசராச வாணகோவரையன்" என்பவன் குறுநில மன்னனாக இருந்திருக்கின்றான். ஆனால் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் வாணர் குலத்துடன், மணத்தொடர்பு கொண்டிருந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. இவனுக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த மூன்றாம் இராசராசன் வாணர் குலத்துடன் மணத்தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்பதை அவனது மெய்க்கீர்த்தியால் அறியமுடிகிறது. அவனுக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்தவனும் சோழ மன்னர்களில் கடைசி மன்னனுமான மூன்றாம் இராசேந்திரனும் வாணருடன் மணத்தொடர்பு கொண்டிருந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. எனவே இங்கு கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் "கத்தாடும் தேவர் தாச்சியார்" என்பவர் மூன்றாம் இராசராசனின் பட்டத்தரசியானாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

இவர் எந்த வாணகோவரையரது மகன் என்பது அடுத்ததுள்ள கேள்வி. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காவத்தில் பொன் பரப்பினான் மகதைப் பெருமானான இராசராச வாணகோவரையன் என்று ஒரு வாணகோ அரசன் இருந்தான் என்று கண்டோம். இவன் திருவண்ணாமலையில் பொன்பரப்பி, திருப்பணிகள் பல செய்துள்ளான். 30 க்கு மேற்பட்ட செய்திகள் வடிக் கல்வெட்டுகள் இவனைப் பற்றிக் குறிக்கின்றன. இவன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடன் நட்பு கொண்டிருந்தான் என்றும், சில பேரர்களில் கவந்துகொண்டான் என்றும் தெரிகிறது.

மூன்றாம் இராசராசன் காவத்திலும் ஒரு வாணர்குல மன்னன் இருந்தான். இவனது பெயர் தெரியவில்லை. ஆனால் இவன் மூன்றாம் இராசராசன் ஆட்சிக்கு வந்த காவத்திலிருந்தே, அவனுடன் பகைமை கொண்டிருந்திருக்கின்றான். மாறவர் மன் கத்தரபாண்டியன் சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றியபோது, ஒரு பகுதியை வாணர்குல மன்னனுக்குக் கொடுத்ததும், இராசராசனின் உதவிக்கு வந்த போசன மன்னன் வீரநரசிம்மன் மகத நாட்டு வாணர்களைத் தாக்கியதும், வாணர்கள் மூன்றாம் இராசராசன் காவத்தில் நட்புடன் இக்கீழ் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

எனவே மூன்றாம் இராசராசனின் மணத்தொடர்பு மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காவத்தினையே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இவனது மெய்க்கீர்த்தியில் இவனது அரசி இவனுடன் 'ஒக்க மணிமுடி கவித்தவன்' என்று குறிப்பிடப்படுவதை மூன்றாம் இராசராசன் பட்டத்திற்கு வந்தபொழுதே இவளும் பட்டத்தரசியானால் என்று

எனாம். இவை சரியெனில் மூன்றும் குறேத்துக்கள் காவத்தில் விளங்கிய பான் பரப்பினால் மகதைப் பெருமானான இராசராச வரணகோவரவரின்” புதல்வியாக இங்கு கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் “கத்தாடும் தேவர் நாச்சியாரை”க் கொல்வதில் தவறில்லை.

“கத்தாடும் தேவர் நாச்சியார்” என்ற இவரது பெயர் கவையாக உள்ளது. சோழர்களின் குலநாயகனாகத் தில்லைவில் தாண்டவமாதும் நடராசப்பெருமான், பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிடப்படுவதை நோக்கின், மூன்றும் இராசராசனின் பட்டத்தாசி ‘கத்தாடும் தேவர் நாச்சியார்’ தங்கள் குலநாயகனிடம் கொண்ட சபுபாட்டால் அப்பெயர் பெற்றிருப்பாரோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அடிக்குறியீடு:

1. மூன்றும் இராசராசனின் மெய்க்கீர்த்தி ‘யிற்காவ சோழர் சரித்திரம்’ பகுதி II—திருசதாஸிவ பண்டாரத்தார்—மூன்றும் பதிப்பு—பக்கம் 229
2. ‘மாவரும் கேளிர்’—திரு இரா. நாகசாமி—பக்கம் 105
3. மகதநாடு என்பது சேலம் (தர்மபுரி உட்பட்டது), தென்னூர்காடு மாவட்டங்களில் அடங்கியது.
4. திரு சதாஸிவபண்டாரத்தார் பி. சோ. சரித்திரம் பகுதி II—மூன்றும் பதிப்பு—பக்கம் 200
5. Ibid Page 177
6. Ibid Page 186.
7. திருவரீத்திரபுரம் கல்வெட்டு Ep. Ind. Vol. XXIII No. 27.

சமண வைராகி

வைராகி என்ற சொல் இப்பொழுது, பெரும்பாலும் வடநாட்டில் இருந்து வரும், சைவத் துறவிகளை குறிக்கப் பயன் படுகின்றது. ஆனால் இது வைராக்கியர் — (கோட்பாடுகளில் உறுதி தளராமல் பிடித்த பிடியில் இருப்பவர்) என்ற சொல்லிலிருந்து மருவிய சொல்லாக இருக்க வேண்டும். தீவிர, தளராத கோட்பாடுகளை மேற்கொண்டவர்களை “வைராக்கியர்” என்று கல்வெட்டு குறிக்கிறது. சமணத்தத்துவங்களை எடுத்துரைத்த வைராவியரும் உண்டு.

“சித்தாந்தம் உரைக்கும் பட்டர் உட்பட வைராக்கியர் பதினமர்” என்று கழுஞ்சுமலைச் சமணர் கல்வெட்டில் குறிக்கப் படுகிறது.

ம த கு அ மை த் த மா மு னி வ ர்

இரா. பூங்குன்றன், M.A., Dip. Eryy. & Arch.
கல்வெட்டாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் போளூக்குக்கருகில் உள்ள திருமலை, சமணர் இருப்பதென விளங்கி வருகிறது. இங்கு இ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சமணச் சிற்பங்கள் உள்ளன. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுக்கள் ஆய்வுரீதியில் வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன. 15-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஓவியங்கள் உள்ளன. இங்கு ஒரு சமணப்பள்ளி இருந்தது. இயல்பு முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் பள்ளிச்சத்தமாக இருந்தது.

இயல்பு சமணப்பள்ளியில் பல சமணப் பெரியார்கள் வாழ்ந்தனர். அரிஷ்ட நேமி ஆசாரியார், பரவாநிமல்வர், குணவீர மாமுனிவர் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். பரவாநிமல்வர் என்பவர் கடைக்கோட்டுரைச் சேர்ந்தவர். இவர் அரிஷ்டநேமியின் மாணவராக இங்கு தங்கியிருந்தார். சிவவணபெய்குளத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு பரவாநிமல்வர் என்பவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் ஒருவரையே குறிக்கிறது எனலாம். இ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு சிதைந்த கல்வெட்டு ஸ்ரீ(நத்)தி குரவடிகள் என்பவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது.

குணவீரமாமுனிவர் என்பவர் இ. பி. 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவர். முதலாம் இராசராச சோழனின் இருபத்தியொன்றாம் ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டு ஒன்று இவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது. கல்வெட்டு இராசராசனின் மெய்க்கிரீத்திபுடன் தொடங்குகிறது. கல்வெட்டு முழுமையும் பாடல் வடிவில் அமைந்துள்ளது.

குணவீரமாமுனிவர் திருமலையில் உள்ள ஏரிக்கு மதகு கட்டினார். இச்செய்தியைக் கூறவே இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டது. 'மகுபொத்ருரியல்' என்பவர் பேரால் அம்மதகு கட்டப்பட்டது. நமது நாட்டின் பண்டைய பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மையே முதுகெலும்பாகவிரிந்தது. ஆகவே அதனை வளப்படுத்தும் வகையில் பண்டைய மன்னர்களும் பெரியார்களும் சித்தித்தனர், செயல்பட்டனர். ஆகவே குணவீரமாமுனிவரும்,

“நீநீநீநீற்குக் கவிங்கிட்டு நீயிரைவைக மலைக்கு
நீரிழி இருமருக்கும் நெய் விடையக்கண்டால்”

என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இனி, கல்வெட்டு வாசகத்தை முழுமையாகக் காண்போம். அழகிய விருத்த வடிவில் அமைந்துள்ள அந்த வாசகம், இவ்க்வி நயமிக்கது.

அவையுரியும் புனற்பொள்ளி யாறுடைய சோழன்
அருண் மொழிக்கு யாண்டிருபத் தொன்றுவதென்றும்
கலைபுரியும் மதிநிபுணன் வெண்கிழான் கணிச்செ
கர மகு பொற் குரியல்நன் நாமத்தால்வாம

ம த ரு அ மை த்த மா மு னி வர்

இரா. பூங்குன்றன், M.A., Dip. Eegy. & Arch.
கல்வெட்டாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் போளூக்குக்குடிகள் உள்ள திருமலை, சமணர் திருப்பதியாக விளங்கி வருகிறது. இங்கு இ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சமணச் சிற்பங்கள் உள்ளன. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுக்கள் அம்மூரின் வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஓவியங்கள் உள்ளன. இங்கு ஒரு சமணப்பள்ளி இருந்தது. இம்மூர் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் பள்ளிச்சத்தமாக இருந்தது.

இம்மூர் சமணப்பள்ளியில் பல சமணப் பெரியார்கள் வாழ்ந்தனர். அரிஷ்ட நேயி ஆசாரியார், பரவாதிமகன்வர், குணவீர மாமுனிவர் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். பரவாதிமகன்வர் என்பவர் கடைக்கோட்டுரைச் சேர்ந்தவர். இவர் அரிஷ்டநேயியின் மாணவராக இங்கு தங்கியிருந்தார். சிவவணபெய்குளத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு பரவாதிமகன்வர் என்பவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது. இம்மூர் கல்வெட்டுக்களும் ஒருவரையே குறிக்கிறது எனலாம். இ. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு சிதைந்த கல்வெட்டு ஸ்ரீ(நக்)தி குரவடிகள் என்பவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது.

குணவீரமாமுனிவர் என்பவர் இ. பி. 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவர். முதலாம் இராசராச சோழனின் இருபத்தியொன்றாம் ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டு ஒன்று இவரைப்பற்றிக் கூறுகிறது. கல்வெட்டு இராசராசனின் பெயர்க்கீர்த்தியுடன் தொடங்குகிறது. கல்வெட்டு முழுமையும் பாடல் வடிவில் அமைந்துள்ளது.

குணவீரமாமுனிவர் திருமலையில் உள்ள ஓரிக்கு மதகு கட்டினார். இச்செய்தியைக் கூறிய இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டது. 'மருபொற்கூர்வன்' என்பவர் பேரால் அம்மதகு கட்டப்பட்டது. நமது நாட்டின் பண்டைய பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மையே முதலெலும்பாகவிரந்தது. ஆகவே அதனை வளப்படுத்தும் வகையில் பண்டைய மன்னர்களும் பெரியார்களும் சித்தித்தனர். செயல்பட்டனர். ஆகவே குணவீரமாமுனிவரும்.

.. தீவிரிற்ருக் கலிக்விட்டு நிமிர்வைகை மலைக்கு
நீடுதி இருமருக்கும் தெய் விளையக்கண்டான் ..

என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இனி, கல்வெட்டு வாசகத்தை முழுமையாகக் காண்போம். அழகிய விருத்த வடிவில் அமைந்துள்ள அத்த வாசகம், இவ்வகிய நயமிக்கது.

அலைபுரியும் புனற்பொன்வி யாறுண்டய சோழன்
அருண் மொழிக்கு யாண்டிருபத் தொன்றுவதென்றும்
கலைபுரியும் மதிநிபுணன் வெண்கிழான் கணிச்செ
கர மரு பொற் சூரியன்நன் நாமத்தால்வாம

நிலை நிற்றும் கவிச்சிட்டு நிமிர்வைகை மலைக்கு
 நீடுழி இருமருங்கும் தென்விளையக் கண்டோன்
 கொலை புரிவும் பண்டயரசர் கொண்டாடும்பாதன்
 குணவீர மாமுனிவன் சூளிர் வைகைக்க் கொவே.

தமிழகத்தில் 'குணவீரர்' என்ற பெயர்கொண்ட சமணப் பெரியார்கள் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கும் சிறந்த தொண்டு ஆற்றியுள்ளனர். குணபத்திரர், குணவீரபண்டிதர், குணசாகரர் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். மேற்கூறப்பட்டவர்களில் குணவீரபண்டிதர் இ. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதில் கருத்து வேறுபாடில்லை. குணபத்திரர், குணசாகரர் போன்றவர்கள் குணவீரமாமுனிவரின் சமகாலத்தவராகவும் இருக்கலாம், அவருக்குச் சிறிது காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களாகவும் இருக்கலாம். எப்படியிருந்த போதிலும் குணவீரமாமுனிவர் இவ்விருவரிடும் வேறுபட்டவர். கல்வெட்டில் தமிழ்ப்புலமைச் சிறப்பு பற்றியோ, யாத்த நூல் பற்றியோ எதுவும் சொல்லப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தென்னாக்காடு மாவட்டம், கோவலூரில் இ. பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று 'குணவீரபடாரர்' என்பவரைப்பற்றிக் குறிக்கிறது. குணவீரபடாரரும், முனிவரும் ஒருவராகவும்கூடும் என்று ஒரு சாரர் கருதுகின்றனர். குணவீரபடாரரும், குணவீரமாமுனிவரும் வேறுவர்கள். இதுபெயரும் ஒருவரைக் குறிப்பன வக்க. குறண்டி குணவீரபடாரர் என்று குறிக்கப்படுவதிலிருந்து இருவரும் வேறுவரர் என்பது புலப்படும். குணவீர மாமுனிவர்க்குரிய ஊராக குறண்டி குறிக்கப்படவில்லை. இதிலிருந்து ஒரு விஷயத்தைக் கூறலாம். 'குணவீரர்' சமண முனிவர்களில் பலருக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராகும். அது மட்டுமின்றி இப் பெயர் கொண்ட சில முனிவர்கள் சமகாலத்தவர்களாகவும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

'மது பொற் சூரியன்' என்பவர் பெயரால் இந்த மதுகு கட்டப் பெற்றது. 'கலைபுரியும் மதி நிபுணன் வெண் கிழான் கனி சேகர மது பொற் சூரியன்' என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது. கலைவய வளப்படுத்தும் துண் மான் துறை புலம் வாய்த்தவர் என்பது கல்வெட்டில் கூறப்படும் செய்தியாகும். 'கனிசேகர மது பொற் சூரியன்' என்பதனால் இவர் சமண முனிவர்களுள் தலைவாயவர் என்பது விளங்கும். கனி என்பது சமண முனிவரைக் குறிக்கும் சொல். இ. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் கல்வெட்டில், கனி என்ற சொல் காணப்படுகிறது.

பள்ளன் கோலின் செப்பேட்டில் சமன்சிறுதப் பகுதியில் 'கனி' என்ற சொல் சமண முனிவரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சமண முனிவர்கள் கனிதத்திலும், சோழிடத்திலும் எடுபாடு கொண்டவர்கள். அதுவுமன்றி அவற்றில் திறந்த புலமையும் பெற்றிருந்தார்கள். சமணமுனிவர்கள் பல பிரிவுகளைச் சார்ந்திருந்தார்கள். இவ்வாறு சார்ந்த பிரிவுகளை 'அவை' என்பது போல் கணம் என்பதும் மரபு. அக்காலத்தைச் சார்ந்தவர்களைக் 'கனி' என்பதும் மரபு.

வெண் கிழான் என்று பொற் சூரியன் குறிக்கப்படுகிறார் 'கிழான்' என்ற சொல் பெரும்பாலும் வேளாளரைக் குறிக்கும். அவர்களுள் தலைவாயவர்களைக் கிழார் என்று கூறுவதைக் காண்கிறோம். வெண் கிழான் என்பது வேளாளரைக் குறிப்பதாகலாம். இன்னும் திருமலை வாழ்சமணர்களை (வெள்ளாழர்) வேளாளர் என்று அழைக்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு. ஹுஸைன் அவர்கள் 'மரு பொற் சூரியன் என்பது விருஷப தேவரைக் குறிப்பதாகவாம் என்று கருதுவார். மரு என்ற அடைச்சொல் மாரூ தேவியைக் குறிக்கப் பயன் படுத்தப்படுகிறது. மாரூ தேவி விருஷபதேவரின் தாய். ஆகவே மரு பொற் சூரியன் என்ற பெயர் விரிஷபதேவரைக் குறிப்பதாகவாம் என்று அவர் யுகம் செங்கிரர். பொற் சூரியன் என்பவர் குண வீர மரூஷிவருக்கு முன் காழ்த்த ஒரு முனிவரைக் குறிப்பதாகவும் இருக்கலாம்.

திருமலைக்கு வடக்கில் அமைந்துள்ள எரியில் ஒரு மதகு 'பன்னி மதகு' என்று இப்போது அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஏரி புதுப்பிக்கப்பட்டபின் மதகிற்குச் சிமென்ட் பூசுவிரும்பதால் இதன் பழமையை யூகிக்க முடியவில்லை. இருப்பினும் பன்னி என்ற சொல் அதன் பழமையை விளக்கிக் கொள்ள உதவும் எனலாம்.

நடுகல்லில் அஞ்சி

நடுகல்லைப் படிவேடுக்கச் சென்றும் போது பல இடர்பாடுகள் உண்டு. அதன் கீழ் ஏழு கொப்பரைப் பணம் இருக்கும் என்றும், பூதம் காக்கும் என்றும், மக்கள் நம்புகிறார்கள். ஆதலால் மக்கள் நடுகல்லை அஞ்சி ஒதுங்குவர். ஆனால் இது 'நடுகல்லில் அஞ்சி' ஆகும். தருமபுரி மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நடுகல் இது. மகேந்திரவர்மன் காலத்துக் கல்வெட்டு. இதில் ஒரு வீரனுடைய பெயர் 'கடிகாவின் அஞ்சி' என்று குறிக்கப்படுகிறது.

சங்க காலத்தில் அதிபரமான் நெடுமானஞ்சி, தகடுரைத் (தற்காலத் தருமபுரி) தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டான். தற்போது (அதே மாவட்டத்தில்) அந்தப் பகுதியில் ஒரு கல்வெட்டு படிவேடுக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த நடுகல்லில் அஞ்சி என்பவன் குறிக்கப்படுகின்றான். 'கடிகாவின் அஞ்சி' என்பது இவன் பெயர். இவன் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் திகழ்த்த சிற்றரசன். இதன் மூலம் அஞ்சியின் வழியினர் தொடர்ந்து வந்துள்ளனர் என்பது புலனாகிறது. இதில் உள்ள 'கடிகா' என்ற சொல்லும் குறிக்கத்தக்கது. 'கடிகாவின் பூச்சுடிவன்' என்ற சங்ககால அடியும் நினைவு கொள்ளத் தக்கது. கடிகாசலம் என ஒரு மலையின் பெயரும் உண்டு.

தீதறு திங்கள் பொங்குடர் உம்பர்
 உம்பர் உமகு ஏழினோடு உடனே
 மாதிரம் மண்கமத்த ளடகுன்றும் நின்ற
 மலை ஆறும் ஏழு கடலும்
 பாடமர் சூழ் குளம்பின் அக மண்டலத்தின்
 ஒருபாக் ஒருங்க வளர் சேர்
 ஆதிமுன் ஏனமறி அரண் ஆவழித்தி
 அது நம்மை ஆளுர் அரசே.

(நாமக்கல் அழியேத்திர விண்ணகரக் குளவளரர் சிற்பம்—6-ஆம் தாற்குண்டு.)

உடன்பிறந்தார் மூவர் நடுகற்கள்

சென்னை நா. மார்க்சிய காந்தி M.A., Dip. Eng. & Arch.
கல்வெட்டாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

'தேற்றக்கு முத்திய நான் நடத்த போரில் தன் தமையனை இழந்தான். தேற்றையப் போரில் தன் கொழுந்தனை இழந்தான். இன்னே தன் குலத்திற்கே ஒருவனென விளங்கும் மகனையும் கையில் வேள் கொடுத்ததுச் செருமுண்டை நோக்கி விடுகின்றான்! செடுக சிந்தை: சுடிது இவன் துணிவு' என்று சுழி அங்க ளாய்ப்பார் சங்கத்துச் சான்றோர் ஒருவர். இது இலக்கியம், உண்மையா என்று எண்ணுவது இயல்பு. ஆனால் ஒரே வீட்டில் உள்ள உடன்பிறந்தார் மூவரும் போரில் இறந்துள்ளனர்! மூவரும் ஓர் ஆசிரியரின் மக்கள். கல்வியிலும், வீரத்திலும் ஒருங்கே சிறந்த தந்தை: தன் வீரத்தாய் நாட்டை ஆண்ட குறுநில மன்னர் அவர். தன் மக்கள் மூவரையும் போருக்கு அனுப்பியுள்ளார். போரில் இறந்த அம் மூவருக்கும் ஸரிசையாக நடுகல் எடுத்துள்ளனர்.

தருமபுரி மாவட்டம், ஊத்தங்கரை வட்டம், புளியாணூர் என்ற ஊரிலின்று மூன்று நடுகற்கள் - படிவெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அவை வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள். அவற்றில் ஒன்று சிம்ம விஷ்ணுவின் காலத்தது: இரண்டு அகில அடுத்த ஆண்ட மகேந்திரவர்மன் காலத்தவை: ஆரும் ஹற்றூண்டல் சார்த்தன: இக்கல்வெட்டுகளின் மேல்வெண்தாட்டு சிறுபாழ் ஆளும் பாலாசிரியரின் மக்கள் மூவர் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

முதல்கல்வெட்டு, சிம்மவிஷ்ணுவின் 19-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் சார்த்தன. 'கரும்காவிய் பாடி' என்ற ஊரின் ஆழிசைகளை கவர்ந்த இடத்துப் போரில் பட்ட மறவனாக குறிக்கிறது. அவன், சிறுபாழ் ஆளும் பாலாசிரியரின் மகன். சிறுப்படு வானூர்' என்று குறிக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் கல்வெட்டு, மகேந்திரவர்மனின் 20-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் தடைபெற்ற போரைக் குறிக்கிறது. இதில் 'கட்டையூர்' என்ற ஊரில் கொறுநிலைக் கவர்ந்த போது பாலாசிரியரின் மகன் வீரவன் என்பவன் இறந்துபட்டான் என்று குறிக்கப்படுகிறது. மூன்றாம் கல்வெட்டு இதை மன்னவின் இதே ஆட்சி ஆண்டில் சார்த்திதே. 'கங்கணூர்' என்ற ஊரில் ஆழிசை கவர்ந்த போது, பாலாசிரியர் மகன் 'மாறன்' என்பவன் பட்டான் என்று குறிக்கிறது.

இக்கல்வெட்டுகள் மூலம், சிறுப்படுவானூர், வீரவன், மாறன் ஆகிய மூவரும் உடல் பிறந்தார் என்பது வெளிப்படை. இவர்களின் தந்தை, பாலாசிரியர் என்று குறிக்கப்படுகிறார். சங்க இலக்கியப்புவலர்களின் பாலாசிரியர் சேத்தன் கொற்றனார், பாலாசிரியர் தப்பாவனார், பாலாசிரியர் தற்றாமனார் ஆகியோர் மதுரைவைச் சார்த்தவர்களைக் குறிக்கப்படுகின்றனர். கல்வியின் மூதல் நிலைகளைக் கற்பிப் போர் பாலாசிரியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர் போலும் இளம்பாலாசிரியர்' என்றும் ஒரு சங்கப் புவலர் குறிக்கப்படுகிறார். எனவே இங்கு குறிக்கப்படும் 'பாலா சிரியர் கல்வி புலரும் சிறப்புடைவர்' என்றபோதிலும், தானே நாட்டின் ஒரு பகுதி யின் ஆளும் பொறுப்பையும் ஏற்றிருக்கிறார். மூன்று கல்வெட்டுகளிலும், பல்வக மன்னர்களாக குறிக்க பிள்ளை, மேல்வெண்தாட்டின் ஒரு பகுதியான சிறுப்பாழ் என்ற டிடத்தின் ஆளும் பாலாசிரியர் என்றே குறிக்கப்படுகிறார்.

முதல் கல்வெட்டு

கோலிசைய

செங்கவிண்ணப்பருமற்குப் பத்தொன்பதாவது

மேல்வெண்ணாட்டுச் சிறுப்பாழ் ஆளும் பாலாசிரியரு மக்கள்

சிறுப்படுவானரு

சுருங்காலிப்பாடித் தொறுக்கொளப் பூசல் சென்று

புயநாட்டுப் பிவ[பாசதி]ங்கள் எறிந்துபட்டான் கல்.

1972 | 2

இரண்டாம் கல்வெட்டு

கோலிசைய

மசித்திரபருமற்கு இருபதாவது

மீவெண்ணாட்டு கட்டை ஊர்தொறுகொண்ட ஞான்று

சிறுப்பாழானும் பாலாசிரியரு மகன் வீரவரு

கல்.

1972 | 3

மூன்றாம் கல்வெட்டு

கோலிசை

[ம]சித்திர பருகு இருபது

அண்ட மீவெண்ணாடு சிறுப்பாழ் ஆள்வார் பாலாசிரியரு மக்கள் மாறன்

கங்கனரு தொறு கொள் ஞான்று பட்டான்

கல்.

1972 | 4

தன் மக்கள் மூவரை நாட்டுக்காகக் கொடுத்த உத்தமர் ஒருவரைப் பற்றிக் கூறும் மூன்று தடுகற்கள் ஆயிரத்து மூன்றாறு ஆண்டுகட்குமுன் எடுக்கப்பட்டவை இன்றும் அவர் புகழை எடுத்தியம்புகின்றன.

இது என்ன இரட்டைப் புதையல்!

இத்தகைய குறிப்பை அடுத்த பக்கம் பார்க்க.

இது என்ன இரட்டைப் புதையல் ?

இறந்து மட்ட கணவனுடன் பெண்டிர் தீர்ப்பாயும் வழக்கம் உண்டு. இறந்த கணவனை எரிக்காமல், குழியில் புதைத்தால், பெண்டிரையும் குழியில் போட்டுப் புதைக்கும் மரபும் உண்டு என்பதைச் சொந்த 'கல்வெட்டில்' கண்டோம். இவ் வழக்கம் தமிழகத்தில் உண்டா என்பது கேள்வி. உண்டு என்பது பதில்.

3-வது குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் இதுபோன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்து உள்ளது. வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தாமரைப்பாக்கம் என்ற ஊரில் கோயிலில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. அதிலிருந்து கூத்தாடும் தேவனான பிருதிகங்குகள் என்பவன் இறந்து போனான் என்று அறிவிக்கும். அவன் ஒரு ஆடுகின்ற கூத்தன் போலும்! இறந்த அவனைக் குழியில் புதைத்திருக்கிறார்கள். அவனுடன் பாடுகின்ற சிவபெண்களும் உடன் புதைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதைக் கல்வெட்டு 'உடன் பள்ளிகொள்ளம்' என்று குறிக்கிறது. அங்னாறு புதைக்கப்பட்ட பெண்டிரின் 'மணக்கேதம்' தீர்ப்பதற்கு இறந்தவனின் மகன் ஒரு வேலி நிலம் கொடுத்திருக்கிறான். அந்நிலத்தைப் புதைக்கப்பட்ட பெண்களின் வம்சத்தார் பெற்றுப் பயன் அடைய அளித்துள்ளான். கல்வெட்டைக் காண்போம்.

உடலிழை திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு
யாண்டு [க]வது சோமனான பிருதிகங்குகளின்
எங்களைப்பரி கூத்தாடும் தேவரான பிருதிகங்குகர் உடன்
உடல்பள்ளி கொண்ட பாடும் டெண்டிருக்கும்,
மணக்கேதம் தீர்த்தர்க்கும் சந்தூர்மமாக
பதினாறு சாண்கோவால் விட்டநிலம் ஒரு வேலியும்
இவர்கள் வங்கிசையும் உள்ளகளைமே செவ்வதாக
விட்ட நிலத்துக்கு, நம் வங்கிசத்து இதுக்கு இவர்களாம் சொல்லுவார்
மதுராத்தக வேளான் கால் கழுவின் நீரும் குடிச்சி, கலச்சோறும்
தில்பாள்;
கெக்கையிடைக் குமரியிடைச் செய்த பாவங்கள் கொள்வான்

[மணக்கேதம்—உயிரோடு புதைக்கப் படுவதாய் ஏற்படும் துன்பம்;
சந்தூர்மம்—நல்வறம்:]

எங்கே தன்னுடைய பிள் வந்தோர் இதற்குத் தவறிழைப்பார்களோ என்று எண்ணி நிலம் கொடுத்தவன் சிவ பழிபாடுகளைக் குறிக்கிறான். மதுராத்தக வேளான் என்பவன் இவர்களுடைய பரமனாவி போலும்! தம் வம்சத்தார் இதற்குத் தவறிழைத்தால் தம்மாற்றும் காவிக் கழுவின் நீரைக் குடித்தல், அவன் உண்டு எடுவிய கலச்சோற்றை உண்ணாதல் ஆகிய பழிகளில் படுவான் எனக் குறிக்கிறான்.

இக்கல்வெட்டிலிருந்து இறந்தாருடன் பெண்டிரை உயிரோடு புதைக்கும் மரபு தமிழகத்திலும் உண்டு என்று அறிவிக்கும்.

கமார் 2000 ஆண்டுக்கு முன்னர் இறந்துபட்டவர்களைப் புதைத்த இடத்தில் பல்வேறு சமச்சின்னங்களை எடுக்கும் மரபு உண்டு. அச்சின்னங்கள் பெரும்பகுதிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டவை. கல்வட்டம், கல்திட்டை, கற்பதுக்கை எனப்படும் அமைதிகளை உடைய இச்சின்னங்களைப் பெருங்கற் சின்னங்கள் என்று வரலாற்றஞ்சிரியர் குறிப்பர். இவை தமிழகமெங்கும், பரவலாக மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வீமச் சின்னங்களை எடுத்தவர்கள் திராவிடப் பண்பினர் என்று கருதுவர். இச்சின்னங்கள், திராவிடர் யார் என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கக் கூடியவை என்று மேலைநாட்டு வல்லுநர்களும், கிழைநாட்டு வல்லுநர்களும் கருதுகிறார்கள். கடந்த 200 ஆண்டுகட்கு மேலாக இச்சின்னங்களை அகழ்வாய்ந்தும், ஆராய்ந்தும் ஏராளமான கட்டுரைகள், நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வகைத்து ஆசிரியர்களின் பட்டியலும், அவர் எழுதிய கட்டுரைகளின் கருக்கமும் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக இத்துறையால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

வெத்திறல் வானன் வேள்வியிடம் எய்தி அங்கு
 ஓர் குறள் ஆடு மெய்ம்மை உணர
 செத்தொழில் வேதநாவின் முனிஆடு வையம்
 அடி மூன்று இரத்து பெறினும்
 மத்தரமீது போகி மதிநின்று இறைஞ்ச
 மலரோல் வணங்க வணர்சேர்
 அத்தரம் ஏழினூடு செவ உய்த்த பாதம்
 அது நம்மை ஆளும் அரசே.

ஏர்ப் பாட்டு

ந. டி. என். காசிநாதன், M. A.,

பதிவு அலுவலர், தஞ்சை மாவட்டம்

இ. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு வேளாண் குடிப் பெருமக்கள் தங்களைச் "சிரமேழிப் பெரிய நாட்டார்" என்று கூறிக் கொண்டு 'ஏரை'த் தங்களின் கொடியிலே சின்னமாகப் பொறித்து வைத்திருந்தனர். பூமி அவர்களது தொழிலுக்கு அடிப்படையான ஆதாரங்களில் ஒன்று என்ற காரணத்தால் தங்களைப் "பூமி புதரர்கள்" என்றும் அழைத்துக் கொண்டனர்.

உண்பையில் கவ்வெட்டு

"சிரமேழி பெரிய நாட்டார்" என்று அழைத்துக் கொண்ட அவர்கள் சிறிய அளவில் வேண்டுகவத்தால் உண்பை செய்து அதில் சில சாசனங்களை எழுதியிருந்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய ஒரு சிறு கவப்பை கிடைத்துள்ளது.¹

இவ்வாறு உழு தொழிலையும், அதன் மூலிய அங்கங்களான, பூமி, மனிதன், காளை, ஏர் ஆகியவற்றையும் நன்கு மதித்து வந்தவர்கள். உழு தொழில் நிலையும் போது ஏர் ஓட்டிச் செல்லுகின்ற மனிதனுக்கும், ஏரை இழுத்துச் செல்லுகின்ற காளைகளுக்கும் களைப்பு ஏற்படாதவாறு இருக்கச் செய்வதற்காகச் சில பாடங்களையும் பாடி மெறித்திருக்க வேண்டும். இது போன்ற பாடங்களை ஏர்ப் பாட்டு என்றும், காளைப் பாட்டு என்றும், உழவுப் பாட்டு என்றும் மக்கள் அழைக்கின்றனர். அவைகளை இன்றும் ஊர்ப்புறங்களில் உடும் பொழுது பாடிக்கொள்கிறார்கள்.

பாட்டாளிக்கும் பாட்டு மூக் காரணம்

காளை வருகிறபோது உண்பைவைத் தோளில் சுமத்துக் கொண்டு, காளைகளை மூன்றே ஓட்டிக் கொண்டு சென்ற உழவன் வயலிலே இறங்கி, ஏரைப் பூட்டி வளர வளரவளர ஏர் ஓட்டுகிறான். தனக்கு மூன்றே பய ஏர்கள் செல்கின்றன, பின்னாலே ஏன் பய ஏர்கள் வருகின்றன. கற்றிச் சுற்றி வருகின்ற தனது காளைகள் மூன்றே சென்றும் அளவுக்கு வேகமாகச் செல்வாததை உணர்கிறான். தனக்கும் சோர்வு ஏற்படுவது போல்தோன்றுகிறது. தன் காளைகளின் சோம்பலையும் போக்கப் பாடு வதாகப் பாடித் தன் சோர்வைவும் நீக்கிக் கொள்கிறான். பாடல் எழுகிறது. இந்த உழவுப் பாடமும் கடவுள் வாழ்த்தோடேயே ஆரம்பமாகிறது.

விதாவகர், முருகன், சாம்பவதி மூர்ப் பாடல்

முழுமுதல் கடவுளாயிவ விதாவகப் பெருமான், குன்றக் கடவுள் முருகன், கல்லிக் கடவுள் நாமகள் ஆகியோரை உழவன் வணங்குகிறான்.

பாடல்

முத்தி முத்தி விதாவகன் என் தொழிக் காளைகளை
முருகா சாம்பவதியே என் தொழிக் காளைகளை
கண்ணாக்கு முன்பிறந்த என் தொழிக் காளைகளை
ஊயலிலே முன் வருவாய் என் தொழிக் காளைகளை,
வேவறுக்கு முன் பிறந்த என் தொழிக் காளைகளை
விதாவகே முன்னே வாய் என் தொழிக் காளைகளை
சுக்கு ஊயலிலே என் தொழிக் காளைகளை
சக்கரனை வரகுமையா என் தொழிக் காளைகளை.

அழுது படைகள்

அப்படி வந்து அஞ்சி தந்தாய், தான் தான் என்னென்ன செய்து படைப்பான் என்பதைப் பின்வரும் அடிகளில் உணமை நயத்துடன் எடுத்துப்பய்க்கிறான்.

என்னென்ன தான் படைப்பீய் என் தொழிக் காளைகளை
 ஏதாந்த பிள்ளையார்க்கு என் தொழிக் காளைகளை
 ஆனடியுப் பிள்ளையார்க்கு என் தொழிக் காளைகளை
 அழுதுபடி தான் தருகென் என் தொழிக் காளைகளை
 ஆனையு யோயே என் தொழிக் காளைகளை
 அப்பணக்கல் ஆயிரமான் என் தொழிக் காளைகளை
 குதிரை அடியோயே என் தொழிக் காளைகளை
 கொழுக் கட்டையுள் ஆயிரமான் என் தொழிக் காளைகளை
 பூனையு யோயே என் தொழிக் காளைகளை
 பொறிவினக்கால் ஆயிரமான் என் தொழிக் காளைகளை
 வண்ணியுயோயே என் தொழிக் காளைகளை
 பவகாரம் ஆயிரமான் என் தொழிக் காளைகளை
 என்னுக் கவந்தரி என் தொழிக் காளைகளை
 இருகமழும் பச்சரி என் தொழிக் காளைகளை
 பயறு கவந்தரி என் தொழிக் காளைகளை
 பதிகமழும் பச்சரி என் தொழிக் காளைகளை

தான் விதாவகப் பெருமானார்க்கு அப்பணம், கொழுக்கட்டை, பொறிவினக்கால் உருண்டை, பவகாரம், என்னு கவந்த அரிசி, பயறு கவந்த அரிசி ஆகியவைகளை அழுதுபடியாக அளிப்பான் என்பதையும் ஒவ்வொன்றின் உருவமும் எந்த வகையில் இருக்கும் என்பதையும் விவரித்துள்ளான்.

ஒவ்வொரு மரமும் பின்னொரு மரமும்

அடுத்தது தன் ஏருக்கு மூன்றுள் செய்யும் ஏரின் மாட்டையுள், தன் ஏருக்குப் பின்னும் வரும் ஏரின் மாட்டையுள் விவரிக்கிறான்.

ஒவ்வொரு மாட்டுக்கு என் தொழிக் காளைகளை
 என்னென்னடைபாளமான் என் தொழிக் காளைகளை
 தேத்தியியே தேத்திச் சட்டி என் தொழிக் காளைகளை
 தேடுவாறு முள்ளை என் தொழிக் காளைகளை
 பின்னொரு மாட்டுக்கு என் தொழிக் காளைகளை
 என்னென்னடைபாளமான் என் தொழிக் காளைகளை
 கொம்பியிடி கொப்பிசட்டி என் தொழிக் காளைகளை
 கொம்பியிடிப் பாடம் தச்சி என் தொழிக் காளைகளை

முதலானவின் வருகை

அப்பொழுது தனக்குப் படியாளக்கும் தன் முதலானி கையில் குடை பிடித்துக் கொண்டு கையொர வரப்பில் மெல்ல வருதலிற் தனது தொழிற்களாயி களைகளைக் கும் உணர்ந்துகொள்.

மெல்லக் கொடை படிக்க என் தொழிக் காளைகளை-பாண்டே
 விதியேயே வாராரே என் தொழிக் காளைகளை
 கர்ப்புக் கொடை படிக்க என் தொழிக் காளைகளை-பாண்டே
 காணி மார்க்க வாராரே என் தொழிக் காளைகளை

ஆண்டை காணி மார்க்க வருகிறார். நிவந்திற் பெருமனது ஏர் ஒட்டியாவி விட்டது என்று அவர் காண வேண்டும், எனவே வேகமாக நடந்து செல் என்பதைக் குறிப்பாணுணர்ந்துகொள்.

மனைவாட்டி வருகை

கஞ்சி குடிக்கும் நேரம் வந்து விட்டது. வயிறு கருக்குகிறது. பொற்கொடி போல் அசைத்து வரும் தனது மனைவாளியைப் பார்த்து விடுகிறான். பாடல் அவளை மையமாக எடுத்துக் கொள்கிறது.

சோளத்தட்டை பாயல் போட்டு என் தோழிக் காளிகளே
 சோறுகொண்டு வார யெண்ணெ என் தோழிக் காளிகளே
 சோறுதனும் புதடி என் தோழிக் காளிகளே-உன்
 சோதி முகம் வாடுதடி என் தோழிக் காளிகளே
 கம்பத்தட்டை பாயல் போட்டு என் தோழிக் காளிகளே
 கஞ்சி கொண்டு வார யெண்ணெ என் தோழிக் காளிகளே
 கஞ்சி தனும் புதடி என் தோழிக் காளிகளே-உன்
 கரும்பு முகம் சோருதடி என் தோழிக் காளிகளே;

சோளத்தட்டை, கம்பத்தட்டை ஆகியவைகளால் அமைக்கப் பெற்ற பாவத்தில் மீது நடத்து வருகின்ற அளவுக்கு அம்மனவு மெல்லிய உடலை உடைவாள் தம் மனைவி என்பதைக் குறிப்பாகக் கூறுகிறான். தன் மனைவி வயளுக்கு வருவதால் அவளின் சோதி முகம் வாட்டம் அடைகிறது என்று மனம் கலங்குகிறது.

பாடலின் காலம்

இந்தாட்டுப் பாடல் தென்னாற்காடு மாவட்டம், சிதம்பரம் வட்டத்தில் பாடப் படுகிறது. இப்பாடலில், கிராமியப் பெருமானுக்கு அப்பளம், பலகாரம் ஆகியவை செய்து படைப்பதாக வருவதால் விஜயநகர் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட (இ. பி. 1500க்கும் பிற்பட்ட) பாடலாக இது இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கவரன் மாப்பூதன்

செந்தலைக் கல்வெட்டில் இளங்கோ அதியனரயன் ஆரீன மாறன் பரமேஸ்வரனின் மகனாக பெரும்பிடுகு முத்தரையனுயின கவரன் மாறன் என்பவன் குறிக்கப்படுகிறான். அவன் நியமத்தில் காளிக்குக் கோயில் எடுப்பித்தான். அதற்குத் தான் வெற்றிகொண்டு கொடுத்த ஊர்க்களையும், தன் பெயர்க்களையும், தன்னைப்பொடினர் பெயர்க்களையும் கல்வெட்டில் பாடல் களாகப் பொறித்து வைத்துள்ளான்.

மாப்பருக்கல விருத்தி மேற்கோளில் கவரன் மாப்பூதன் என்று ஒருவன் குறிக்கப்படுகிறான். இவன் செந்தலைக் கல்வெட்டு குறிக்கும் கவரன் மாறனின் உடன் பிறந்தானாக இருக்கலாம். இவன் மீதும் பாடல்கள் உண்டு போலும்! நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல் இது ஒன்றே. பாடல்:

உதுக்கான், சுரத்தானு வண்ணகச் கவரன்மாப்பூதன்
 பரத்தானுப் பல்புகழ்ப்பாடி - இரத்தார் மாட்
 டின்மை அகல்வது போல இரன் நீங்க
 மின்னும் அளித்தோ மனழ

பழுவேட்டையர்கள் தலைகாண மன்னுபெரும்
 பழுலூரில் அவர்கள் தோற்றுவித்த ஒரு அழகிய
 கோயில்கள் உள்ளன. ஆதித்தசோழன் காலத்தில்
 இக்கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இதே ஊரில்
 வடதிசையில் காளி கோயில் ஒன்று உண்டு.
 சுமார் 14 மீட்டர் உயரமுள்ள இந்த எழில்
 வாய்ந்த காளியில் சிலை அங்கு உள்ளது
 ஆதித்தசோழன் காலத்துச் சிலைக்கு இது ஒரு
 எடுத்துக் காட்டு.

விளக்கும் விளக்கும்

பொ. இராசேந்திரன், M.A. Dip. Eegy. & Arch.

கல்வெட்டாள்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்தகை.

அன்பே தகவியா ஆர்வமே நெய்பாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா—நன்புருடு
ஞானச் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ் புரிந்த நான்.

தா. இ. பி. ம. வ. மு. பதிப்பு. பக் : 473.

ஒளித் திரட்சியாக ஒங்கி நிற்கும் இளமையுக்கு முன்னும் பக்தி என்ற உள்சை சுடரின் சின்னமாக — காணிக்கையாக எண்ணற்ற ஒளி விளக்குகளை சந்து மகிழ்ந்தனர், பக்தியிசை பெரியோர் பவர். திருவிளக்கு, தொத்தா விளக்கு, நிலை விளக்கு, தரா விளக்கு, தராக்குத்தி விளக்கு, சந்தி விளக்கு, வாயில் திருவிளக்கு, சிறுநிலை விளக்கு என அவரவித்த அன்புள்ளக் கொடைகள் எத்தனை, எத்தனையோ! அவற்றையெல்லாம் தன் கெஞ்சிக் பதித்து எடுத்தியம்பும் கல்வெட்டுக்கள் விளக்கு கணோடு சேர்த்துத்தரும் விளக்கங்கள் பணப் பண. அவற்றுள் சில பாண்டியர் காலத்துப் பழக்கங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் பாக்களைக் காண்போம்.

விளக்கின் தன்மை, அளவு ஆயின குறிக்கப்படுவதோடு சில கல்வெட்டுகளில் அவற்றின் உயரமும் எடைவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. "சாணைய் இருவிரல் உசரத்திக் நிலை விளக்கு" ஒன்று, மன்னூர்கோயில் கோபாலசாயிக்கு வழங்கப் பட்டமை அக்கோயில் மண்டபத்தின் படிக்கட்டுக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிய வருகிறது.¹ இதே போன்று சிவப்பூர் சுவம்பிரகாசர் கோயில் கல்வெட்டொன்று "ஊம்பதில் பவத்தால்" நிலை விளக்கொன்றளிக்கப்பட்ட செம்பிலினை அறிவிக்கிறது.² திருதொத்தா விளக்கொன்றும் தரா இடை நாற்பதாகத் தனிச்சமமாகவும் தன்னை அனைஞ்சு நிற்க வார்த்த சிறுநிலை விளக்கும்" பற்றிய குறிப்பினை ஆத்தூர் சோமநாதர் கோயில் அந்தராளத் தூணிக் உள்வ கல்வெட்டு காட்டுகிறது.³

விளக்கு மட்டுமன்றி விளக்கிற்குப் பவன் படுத்தப்பட்ட "இசி" எனப் பற்றிய செம்புகளையும் கல்வெட்டில் காணலாம். "வைத்த விளக்குத் திரிக்குக் காசு அரை" யினைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொண்டதாகச் சிவராமணர்க்கு கிறும் செய்தி, ஆத்தூர் சோமநாதர் கோயில் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.⁴ "திருதொத்தா விளக்குக்குக் கொண்ட காசு பதினஞ்சு, இசியிடக் கொண்ட காசு ஒன்றும், ஆசு கொண்ட காசு பதினறும் கொண்டு இத்திருதொத்தா விளக்கு சந்திராதித்தவற் றுட்டாமல் செலுத்துவனமாக" என்று உறுதியளிக்கிறது. அம்பாசமுத்திரம் திருமூலதாசர் கோயில் கல்வெட்டொன்று.⁵

கோயிலுக்கு விளக்கும், விளக்குத் திரியும் சத்தவர்கள் விளக்கெரிய செய்கும், வார்த்துள்ளனர். அறுதினமும் விளக்குக்கு செய்ப்படி வருவதற்காக இவர்கள் வழங்கிய பொருட்களைக் கீழ்வருமாறு அட்டவணைப் படுத்தலாம். பெரும்பான்மை யான தொத்தாவிளக்குக் கொடைகள் அட்டவணை காட்டும் அளவு முறையிலேயே அமைத்திருப்பது தொக்குக்காரியது. எடுத்துக்காட்டாகச் சில கல்வெட்டுக்களை அட்டவணைப் படுத்திக் காண்போம்.

வரி No. or No.	தித்தம் அட்டப்படும் தெய்வின் அளவு	தெய்வக்காக வழங்கப்பட்ட பொருள்	பொருளின் அளவு அல்லது விலைக்கொடு கை	மன்னர்	ஆண்டு ஆண்டு	கி. பி. ஆண்டு	சான்றக சுருதிக்க கொள்கை
1.	உழக்கு	ஆடு	50	மாநஞ்சடையன்	35	9	S.II. V. XIV ஏ. 36
2.	சடையமாநன்	2+9	9	ஏ. 58
3.	ஐடாவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன்	1 [1]	12	ஏ. 230
4.	..	எருமை	5	சோழன் தலைகொண்ட கோவீர பாண்டியன்	15	10	ஏ. 93
5.	6	சடையமாநன்	2+9	9	ஏ. 58
6.	..	எருமை நாகு	2	ஐடாவர்மன் கத்தர சோழ பாண்டியன்	6	11	ஏ. 133
7.	..	பசு	25	மாநவர்மன் விக்கிரமசோழன்	22	11	ஏ. 141
8.	..	காசு	12	மாநவர்மன் விக்கிரமசோழன்	25	11	ஏ. 60
9.	13	சடையமாநன்	2+9	9	ஏ. 190
10.	உழக்கு	காசு	15	ஐடாவர்மன் கத்தர சோழ பாண்டியன்	—	11	ஏ. 149
11.	..	திரமம்	100	ஐடாவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன்	2	12	ஏ. 1
12.	..	தெய்வம்	78 கலம்	மாநவர்மன் விக்கிரம சோழ பாண்டியன்	22	11	ஏ. 186
13.	ஆழாக்கு	காசு	6	சடையமாநன்	2+9	9	ஏ. 60
14.	..	ஆடு	20	ஐடாவர்மன் கத்தர சோழ பாண்டியன்	16	11	ஏ. 155
15.	25	ஸ்ரீவல்லபன்	2	12	ஏ. 199
16.	உழக்காழாக்கு	..	75	சோழன் தலைகொண்ட கோவீரபாண்டியன்	3+4	10	ஏ. 79
17.	..	செய்மறியாடு	50	ஐடாவர்மன் கத்தர சோழ பாண்டியன்	17	11	ஏ. 158
18.	நாழி	காசு	60	—	4+1	9	ஏ. 12
19.	உரி	பசு	50	சடையமாநன்	2+1	9	ஏ. 51
20.	..	ஆடு	100	ஸ்ரீவல்லபதேவர்	17	12	ஏ. 240
21.	..	பசு + ஆடு	12+50	கோச்சடையமாநன்	2+1	9	ஏ. 49

இந்த அட்டவணியிலிருந்து சில உண்மைகள் வெளிப்படும். மாற்றச்சட்டங்கள் காலத்தொடக்கி ஜூலாய்மீன் ஸ்ரீவல்லபன் காலம் வரைக்கும் பாண்டியராட்சியின் பொருட்களின் மதிப்பீட்டில் மாற்றங்கள் அய்வளவாக இல்லை. எனவே ஒருவாறாக அன்றைய நிலையின் இருந்த பொருட்களின் மதிப்பீட்டினைக் கீழ் வருமாறு ஒரு வாய்ப்பாட்டிற்குப் படுத்திக் கூறி விடலாம்.

2 திரமம்	=	1 ஆடு
2 செம்மறி ஆடுகள்	=	3 ஆடுகள்
2 ஆடுகள்	=	1 பசு
3 பசுக்கள்	=	1 எருமை
3 எருமை	=	78 கவந்தெல்
6 கவந்தெல்	=	1 காசு

இந்த மரபுக்கு விளக்காகவும் சில கவ்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. திருநெல்வேலி மாவட்டம் திருவாரீசுவரம் வாலீசுவரர் ஆலய வடக்குச் சுவரில் இப்படியொரு கவ்வெட்டு காணப்படுகிறது. "இடைவன் அஞ்சி காரீசணன் அட்ட கடவ தெய் உழக்கெறுக்கு கொண்ட எருமை உட்டு." வழக்கப்படி உழக்கு தெய்யட்டும் விளக்கிற்காக வழங்க வேண்டிய எருமைகள் இத்து அல்லது ஆறு ஆண்கள் இங்கு கட்டப்படும் எருமைகளோ முப்பத்தைந்து.

விளக்கு, விளக்குத்திரி, எரிப்பொருள், தெய்க்காக வழங்கப்பட்ட பீற பொருட்கள், அவற்றின் மதிப்பீடு ஆவியவற்றிற்கு அடிக்கொண்ட கவ்வெட்டுக்கள், அன்றைய வட்டி முறை பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவும் பயன்படுகின்றன. "ஸ்ரீ பண்டாரத் தின் ஒடுக்கின திரமம் தாறு. இத்திரமம் தாறும் முதல் முதலே முதலுக்கு சேத மின்றியேய் சந்திராதித்தவற் திற்பதாகவும், மாளத்திரண்டு திரமம் பவிசை பொலீவதாகவும் இப்பவிசைத் திரமம் இரண்டாறுமேய் சந்திராதித்தவற் தித்தம் உழக்கெண்ண இரு துந்தா விளக்கெரிவதாகவும்" என்கிறது கவ்வெட்டு.¹

வட்டிப் பணம் மட்டுமின்றி நாட்டு வரிப் பணமும் விளக்கெரிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. "திருக்கோட்டியூர் காலனார் சொக்கனாராயணர் திருமுன்பு நாங்கள் வைத்த திருநாதா விளக்கு இரண்டுக்கு நாள் முப்பது வட்டத்து தெய் இருபது நாழி ஆக [அவ]ித்த தெய்க்கும் இது இடுகிற சொக்க நாராயணன் [அ]க்கற்றும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு தாறு பணம் என்கள் நாட்டு வரி புடனே கூட நாட்டு விவிடுவதாக வைத்துக் குடுப்போமாகவும்" என சோழ பாண்டிய வளநாட்டு நாட்டவர் செம்பிளும் கவிதையும் உறுதிமொழி வெட்டிக் கொடுத்தமை இதற்குச் சான்று.²

விளக்கெறி வைத்த பெரியவர்கள் அதன் வெளிச்சத்தின் தங்கனது உள்ளத் தை—அதன் உத்தமீன் உதித்தெழும் பழக்கநெறிகளை—பழக்கநெறிகளால் பன் படுத்தப்படும் மரபு முறைகளை—இன்னும் இது போன்று தங்களின் பிள்ளைகும் கண்டறிய உணவளித்திருக்கும் பாங்கு எண்ணி இரும்புதெய்தத்தருவியது.

1. S. I. I. Vol XIV No: 150; Page: 80
2. S. I. I. Vol XIV No: 222; Page: 126
3. S. I. I. Vol XIV No: 230; Page: 134
4. S. I. I. Vol XIV No: 230; Page: 134
5. S. I. I. Vol XIV No: 140; Page: 72
6. S. I. I. Vol XIV No: 141; Page: 73
7. S. I. I. Vol XIV No: 198; Page: 113
8. S. I. I. Vol XIV No: 233; Page: 137

14 NOV 1976

Dept. of HIGHS, MASS.

இராஜாஜன் கண்ட விற்போர்

செல்வி தா. மார்க்கீய காந்தி, M.A., Dip. Egrg. & Arch.

கண்டெட்டாக்களார், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

மன்னர்கள், பவனீர விளைவாட்டுப்போட்டிகளை நடத்துவித்து, ஊக்கம் அளிப்பதும், பரிகசம் கொடுத்து மழைச்செய்வதும் தொன்று தொட்டு வரும் மரபு. அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளையே, வீரர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்படும் சவாலாக ஏற்று வேல்வதும் உண்டு. ஏறாதுவி, மணப்பெண்ணைப் பெறுவது கூட, வீரனின் வாட்டுக்களூள் ஒன்றே. இத்தகைய விளைவாட்டுக்களில், மற்போர், விற்போர், வாட்டுப்போர் ஆகிய அனைத்தும் நிகழ்த்திடுத்தல் வேண்டும். இதுபோன்ற மரபினைப் பெரியபுராணத்தின் ஏனாநிராதர் வரலாறும் தெரிவிக்கிறது. இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சி யினைவும், அது தொடர்பாக செய்த தானத்தையும் குறிக்கும் அருமைவான கண்டெட்டா என்று கிடைத்துள்ளது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில், தஞ்சைக்கு அருகில் உள்ள கரந்தையென வழங்கப் பெறும், கருத்தட்டான் குடியில் சிவக் கோயிலின் கருவறை மேற்புறச்சுவரில் உள்ள கண்டெட்டு அது. இராஜாஜ சோழனின் இருபத்து நான்காம் ஆட்சி ஆண்டில் அநாவது ஆயிரத்து ஒன்பதாம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கண்டெட்டு இது.

இருவீரர்கள் விற்போர் புரித்தனர். அவர்களுள் ஒருவன், குதிரைச் சேவகன். அவன் பெயர், அரக்கக்காரியானசோழனிச்சாதர மூத்தரையன். அவன் பணிபுரியும் படைவீன் பெயர், இராஜாஜ தேவர் சிறுதனத்து சிக்கனாத்தகத் தெரிஞ்ச குதிரைச் சேவகர் படை, மந்திரேருவன் பெயர் காரிக்குளிப்பாகை; அவனது படைவீன் பெயர், மனைவப்படை டிரேமுடி சோழ வீரப்படை. இவ்விருவருக்கும் விற்போர் நடத்தது. அப்போர், இராஜாஜனின் மூன்னர், நேரடிப்பாக்கையில் நடத்தது. போரில் சோழ விச்சாதர மூத்தரையன் சிறித்த வீன், காரிக்குளிப்பாகையில் தொலைத் துளைத்துக்காரிக் குளிப்பாகை இறந்து பட்டான்.

இறந்த காரிக்குளிப்பாகையின் உறவு முறைமீனராவிய கண்டன் காரி, கண்டன் பொற்காரி, குட்டி பொன்னுடை ஆடுமொர், அவனுக்காக கொத்தா வீனக்கு அளித்தனர் என்று கண்டெட்டு குறிக்கின்றது. ஆயின் தாம் 'திருத்தி' வினக்கிரைதாகக் கூறுகின்றனர். எனவே, காரிக்குளிப்பாகை இட்ட போர் சரியான முறைமுடன் கூடியதாக இக்கலை போலும்! அவனை ஊண்டி போரிடச் செய்ததில், வினக்கிட்ட மூவரும் பங்கு கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவன் இறந்த பின்னர், தாம் செய்தது தவறென எண்ணினார். எனவே தாம் திருத்தி விட்டதையும் கண்டில் பொறித்து வைத்தனர்.

முறையில் முதன்வன் காரிக்குளிப்பாகையில் உறவு முறை கட்டவான் காரி நகத்தில் மகன் கண்டன்காரி. அடுத்தவன் காரிக் கொத்தத்தில் மகன் கண்டன் பொற்காரி. மூன்றாமன் இவனது கொழுத்தன் குட்டி பொன்னுடை என்பான்.

இப்போர் இராஜராஜனின் முன்னிலையே நடத்தது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மாபெரும் மன்னன், இது போன்ற போட்டிகள் நடைபெறும் போது முன்னின்று நடத்தவித்த இருக்கிறான். தன் வீரகளை ஊக்குவிப்பதில் அவனுக்கு அய்வளவு ஆர்வம். போர் நடத்ததையும், இராஜராஜன் கண்டமையையும் கவ்வெட்டு குறிக்குமாய்:

"ஸ்ரீராஜராஜதேவர் ஐறுதனத்து சிங்களாத்தகத் தெரிஞ்ச குகிரைச்
சேவகரில் அரங்கன் காரியான சோழ விச்சாதா முத்தரையனோடு
மனையப் படை இரு முடி சோழ வீரரில் காரிக் குளிப்பானை
ஸ்ரீராஜராஜ தேவர் காண
வீல்வேகத் தோன் எய்து
காரிக் குளிப்பானை மட்டமையில்
இவனுக்கு உறவு முறைகடவான் காரிநகத்தில் மகன் கண்டன்
காரியும்
காரிக் கொற்றத்தின் மகன் கண்டன் பொற் காரியும்
இவன் கொழுந்தன் பொன்னுடையும் உன்விட்டாரும்
தீநந்தி இஸ்ரீ கோயில் மகாதேவர்க்கு வைத்த நொத்த விளக்கு".

பண்பாட்டு வரலாற்றில் ஒரு புதிய செய்தியைக் குறிக்கும் இக்கவ்வெட்டை தேரிக் படித்த போது எடுத்தபடி இது.

குலோத்துங்கர் சனனாதன்

"மலைகொண்டு தூர்க்கும் கடலை மடலுடை வாளரக்கர்
தலைகொண்டு தாக்கு மிணங்கா புரத்ததைத் தளிரியகாரர்
கலைகொண்டு தூர்க்கும் நுகை விகம்பைக் கழுகுசெய்ய
கொலைகொண்டு தூர்க்கும் புகார்ச் சனனாத குலோத்துங்கனே"

டாக்டர் ■ உ. வே. சாமிநாதசுவர் அவர்களின் தனிப்பாடல் தொகுப்பில் இடம் பெறுகிறது இப்பாடல். இப்பாடலில் குலோத்தன் கனுக்குச் சனனாதன் என்ற மட்டப்பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது. சோழர் பரம்பரையில், முதலாம் இராஜராஜனுக்கும் முத்தமிழுக்கும் தலைவனான இரண்டாம் இராஜராஜனுக்குமே சனனாதன் என்ற பெயர் உண்டு என்று கவ்வெட்டுகளும், இலக்கியங்களும் குறிக்கின்றன. ஆனால் இப்பாடல்மூலம் வேறெந்த இலக்கியங்களோ, கவ்வெட்டுகளோ தெரிவிக்காத செய்தியை- குலோத்துங்கனுக்கும் 'சனனாதன்' என்ற பெயர் உண்டு என்பதை அறிகின்றோம். இப்பாடல் எந்த இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது என்பது தெரியவில்லை. இதுவரை அச்சிடப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

நன்றி - உ. வே. சா. நாலகம், திருவான்மியூர்.

அணிகள்

வை. கணபதி தபதி

தலைவர், அரசினர் சிற்பக் கலைப் பள்ளி, மயங்கலை.

தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிகளுக்கு அணிகள் மீதுள்ள நீங்காத பற்று யாவரும் அறிந்ததே. தலைமை வாய்க் கொண்டவர்களும், பின்னவர்களும் பல்வேறு கோவல்களில் அவங்கரித்துக் கொண்டுவந்துள்ள அந்நி அழகுமிக்க அணிகளையும் பூட்டி அழகு பார்ப்பதில் தனிவின்பம் காண்போர் தமிழ்மக்கள். கழுத்தினும், காதினும், மார்பினும், தோலினும், கைவினும், வீரங்களினும், இடுப்பினும், தொடையினும், காலினும், தாலினும் இடத்திற்குத் தப அணிகளையும் பொன்னினும், வெள்ளியினும், இரத்தினங்கள் பதித்த பிற அணிகளாலும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

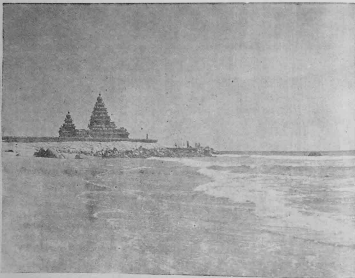
பண்டையத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மக்கள் விரும்பி அணிந்த அணிகளில் சிறப்பானவற்றை மாதவிபென்ற நாட்டிய மகன் அணிந்திருந்ததாகக் கூறி அணிகளின் பெயர்களைவும், அணிவப்பட்ட இடத்தையும் இளங்கோவடிகள் தமது வரலாற்றுக் காப்பியமான சிவப்படுகாரத்தில் விசுவாக எடுத்துரைக்கின்றார். அணிகளுக்கு இடப்பட்ட பெயர்கள் மிக அழகிய பெயர்கள், மக்கள் அணிந்த அணிகளைச் சிற்பிகள் தெய்வீக வடிவங்களினும் பிற சிற்பங்களினும் செதுக்கி வைத்து இன்று எம்மா அணிகளையும் நாம் கண்டறியும் வண்ணம் செய்திருக்கிறார்கள்.

தலையில் அணியும் ஆபரணங்களில் 'தொய்யகம், புல்லகம், பூர்ப்பாளை, வலம் புரிச்சங்கு' ஆகியவை முக்கியமானவை. பெண்களின் தேர் வடிவில் மீது படித்து தெற்றியின் விளிம்பிலிருந்து அரசின வடிவமாகவும், நடுவில் விவப்பு மணி பதிக்கப்பட்டு அதன் விளிம்பில் சித்திர வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய தொங்கலுக்கு "தொய்யகம்" என்று பெயர். இதனை தெய்வ உத்தி என்றும், சீதேவி என்றும் அழைப்பர். அத்தொய்யகம் தலை உச்சியோடு ஒரு தொடராய் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனைப் பூர்ப்பாளை என்றும் தலைப்பாளை என்றும் கூறுவர். இப் பூர்ப்பாளை உச்சத்தலையின் அணியப்பட்டிருக்கும். வலம்புரிச்சங்கு என்ற அணியோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கும். தலையின் இரு பக்கங்களில் பூச்சூட்டி போன்ற இரு அணிகள் சூட்டப்படுகின்றன. இவற்றைத் தெய்வமணி, வடபலயி என்று கூறுவர். இவை இரண்டிற்கும் பொதுப்பெயர் புல்லகம். தலையோடு ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதால் புல்லகம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. 'குளாமணி' என்ற ஒரு அணியும் ஒருவகை தலை அணி ஆகும். இது வட்ட வடிவமானது. இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டது. அதன் நடுவிலிருந்து பூர்ப்பாளை வடிவில் ஒரு தொங்கல் அசைத்தாலும் தன்மையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்தொங்கல் இன்றியும் அமைக்கப்படுவது உண்டு. இதுவே குளாமணி எனப்படும்.

காதுகளில் பனை ஓலைமைச் சூட்டிக் தொங்கிய காதில் அணிபெற அமைக்கப்படுகிறது. இது குதம்பை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதன் நடுவில் நீலத்தாமரை சோருடு வைக்கப்படுமானால் அது நீலக் குதம்பை என்று சொல்லப்படும்.

கழுத்திலே சவடி, சரப்பணி, முத்தாரம் ஆகிய அணிகள் அணிப்படுகின்றன. இவ்வாபரணங்களைச் சுற்றி மார்பினும், உடலினும் ஒரு ஓலையிலிருந்து எதிர்புலிக்கு குறுக்கே செல்லும் சங்கிலிக்கு வீரசங்கிலி என்று பெயர். இதனைச் சங்கிலி என்றும்

சொல்வதுண்டு. மணிகள் கோத்து மேற்கையில் தடுவிடத்தில் அணியப்
 படுகும் ஆபரணம் தோள் வளை என்று சொல்லப்படும். மூன்று வளையக்
 களோடு கடியதாசவும் ஒரு துணியில் இலைகளும், பூக்களும் நிறைந்த சித்திர
 வேலைப்பாடுடன் கடியதாசவும் உள்ள ஒரு அணியையும் மேற்கையில் அணிவதுண்டு.
 இதனையும் தோள் வளைவென்று சிப்பிகள் சொல்வீரர்கள். முழங்கையைச் சுற்றி
 வளையமாக அணியப்படும் அணிக்குக் கடகம் என்று பெயர். கடகம் என்றும் சொல்வ
 துண்டு. மணிக்கட்டுக்கு அருகில் அணியப்படும் வளையங்கள் ஐந்து வகைப்படும்.
 அவை முறையே குடகம், செம்பொற்கைவளை, பரியகம், வால்வளை, பவழவளை
 ஆகும். குடகம் என்பது பவழித சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்ததும்
 னவரம் பதித்ததும், பிறமணிகள் அழகுற அமைந்ததும் ஆன ஒரு சிறப்பான
 கைவளை ஆகும். பரியகம் என்பது முத்துக்கள் கோத்த கைவளை ஆகும். வால்வளை
 என்பது வெள்ளி அல்லது சங்கிலிச் செய்யப்பட்ட வளையாகும். பவழப்பல்வளை
 என்பது பவழக்கொடியை வளையாகக் கொள்வதாகும். அங்கும் நடத்தை மறைத்து

பிணங்கள் இடு காடுகதறுள் நடம் ஆடுபிற்றுகளோடு
 இணங்கு திருச் சக்கரத்து எம்பெருமானார்க்கு இடம், விகம்பிக்
 கணங்கள் இயங்கும் மலலைக் கடல்மலலைத் தலையாளம்
 வணங்கும் மனத்தார்அவரை வணங்கு, என் தன் மட்டுஞ்சே.

மேகலை என்ற ஆபரணம் அணிவப்படுகிறது. இதனை விரிசிகை என்ற கூறுவர். இது முப்பத்திரண்டு வடத்திலும் செய்வப்பட்டு பல முத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டு முத்து வடம் என்றும் முத்தரை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதற்குக் கீழ் தொடையில் பல தொங்கங்கள் கவான் வடிவத்தில் அணிவப்படுகின்றன. இதற்குக் குரங்குச் செறி என்று பெயர். கால் தளகைக்கு அருகில் இரண்டு, மூன்று, ஐந்து அடுக்குகள் கொண்ட தண்டைகளின் சேர்க்கை போல் தோற்றமளிக்கும் ஆபரணத்திற்குப் பாடகம் என்று பெயர். காலில் அணியும் சிலம்பிற்கு நூபுரம் என்று பெயர். பரியகம் என்பது கால் அணிகளில் கார் சாவடியாகும். பாதசாஸ்திற்கு அரியகம் என்று பெயர். இவற்றோடு சதங்கை என்ற ஆபரணமும் பாதத்தில் அணிவப்படுகிறது.

கைவிரல்களில் பலவகை மோதிரங்கள் அணிவப்படுகின்றன. அவற்றில் வான மீன் போன்ற அமைப்புடைய மோதிரம் நெடும்பாகக் கூறப்படுகிறது. இதனை வானப் பருவாய் மோதிரம் என்றும், முடக்கு மோதிரம் என்றும் அழைப்பர்.

மாணசாரம் என்ற சிற்ப நூலில் தலை அணிகளைப்பற்றி மிக வினக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தலை அணியை மதுடம் என்றும், மெனளி என்றும் குறிப்பிட்டு எட்டு வகையான தலை அணக்காரத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இவை தென்மீக வடிவக் கலுக்கும், அரசர்கலுக்கும், அரசினருக்கும் ஏற்றவைபென்று கட்டிக்காட்டுகிறது. எட்டு வகையான தலை அணிகள் முறையே 'ஐடா மதுடம், கிரீட மதுடம், கரண்ட மதுடம், சிரஸ்தரகம், குத்தனம், சேசபத்தம், தம்மீசலம், அளகருடகம், ஆகும்.

தமது சிற்பம் வடிவங்களில் ஐடாமதுடத்தைப் பல்வேறு வகையான அமைப்புகளில் காணலாம். அதேபோல் கிரீடமதுடம், கரண்ட மதுடம், சேசபத்தம் ஆகியவை பலப்பல அமைப்பில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஐடை அலக்காரத்திலேயே பலவித விரிவுகளும் தோன்றியிருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக ஐடைமதுடமாய்க் காட்டாமல் விசித்த மாவணியில் ஐடாமண்டலமாகவும், தொங்கிய மாவணியில் ஐடா பாசமாய்க் காணலாம். கிரீடமதுடத்தில் இரத்தினக்கிரீடமென்றும், சர இரத்தினக் கிரீடமென்றும் இருவகைக் கிரீடங்களைச் சிற்பங்களில் காணலாம். சேசபத்தம் என்ற தலைக்கோணம் கவர்சியான தோற்றங்களில் பாசிய சேசத்தோடும் கருண்ட சேசத்தோடும் அமைக்கப்படுகின்றன.

சிரஸ்தரகம் என்பது தீர்க்குமிதிகள் போல் முடியில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கொண்டையாகும். புத்தரின் தலைவங்காரத்தை இவ்வகை மதுடத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் காணலாம். குத்தனம் என்பது கொண்டை என்ற தலைக்கோலிமே. இது தேசியதாகவும், பக்கவாட்டில் சரித்ததாகவும், பின்புறத்தில் தூக்கி கட்டியதாகவும் அமைபும். தம்மீசலம் என்பது கொடி போன்று முறுக்குக் கட்டப்பட்ட கொண்டை யாகும். சேதச் சிற்ப வடிவத்தில் இத்தகைய தலைக்கோலத்தைக் காணலாம். தெற்றியை ஒட்டிச் சூண்டு சிரண்ட சேச அமைப்பிற்கு அளக ருடகம் என்று பெயர். வண்டுகளின் வடிவில் இவை அமைவதால் இதனை பிரமரகம் என்று சிற்பிகள் கூறுவர்.

தெற்றியின் மேல் விளிம்பில் மூன்று விதமான பட்டங்களைச் சிற்ப வடிவங்களில் அமைத்துக்காட்டுவதுண்டு. அவை முறையே பத்திரப்பட்டம், இரத்தினப் பட்டம், புஷ்பப் பட்டம் என்று சொல்லப்படும். பூச்சிதிர வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த காணப்படுவது பத்ர பட்டம் என்றும், இரத்தினங்கள் பதித்த தொங்கல்களும் முத்துச்சரங்களைக் கூடியதமான பட்டத்தை இரத்தினப்பட்டம் என்றும், புஷ்ப மாவணாய் பட்டமாய்க் கட்டுவதனும் புஷ்பப்பட்டம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

மசூடங்களின் தோற்றத்தை மிகைபடக் காட்டும் சிறப்பான அணி ஒன்றுண்டு. அதனைப் 'பூரிமம்' என்று சிற்பிகளும், சிற்ப நூல்களும் கூறும். இது அரசனின் போன்ற தோற்றமுடையது. அடிப்பகுதியில் இரு மகரங்கள் இதனை அணிசெய்யும். இதன் மேற்பகுதியில் நீண்ட வட்ட வடிவில் அடுக்கு அடுக்காகக் கறுக்கு வேலைப்பாடுகள் அமைப்பெற்று, தடுவில் சிவப்பு அல்லது பச்சை அல்லது நீலம் பதிக்கப் பட்டிருக்கும். தலைப்பகுதியில் ஐந்து அல்லது ஏழு அல்லது ஒன்பது மலர்ந்த பூக்கள் அணிபெற ஏற்றத்தாழ்வோடும் அரசனின் வடிவத்தின் அமைவுமூலும் வரிசையாகத் தைக்கப் பட்டிருக்கும். இடை இடைவிடையே முத்துச் சரங்கள் தொங்கும். இதனையே

மாமல்லபுரத்துக்கு அருகில் சானுவங்குப்பம் என்றொரு இடம் உள்ளது. அங்கு புவிக்குகை என்று கூறும் குகைக்கருகில் மற்றொரு குடைவரைக்கோயில் இருக்கிறது. அங்கு சிம்மத்தின் மீதுமர்ந்து மகிஷாசுரனை ஓடத்தூர்த்தி அழித்த நங்கையாக கொற்றளவையினுடைய சிற்பம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மாமல்லபுரத்துக் கலைச் சிற்பங்களில் இதுவும் ஒன்று. இதுபோன்ற பல கலைப் படைப்புகளைத் தன்னுள் அடக்கிச் சிறந்துள்ள மாமல்லபுரின் வரலாறுபற்றி அறிய இத்துறை வெளியீடு 'மாமல்லபுரம்' by இரா. நாகசாமி. விடீய ரு. 1-50.

'பூரிமம்' என்று சிற்பிகள் கூறுவர். மருடத்தின் தாங்கு புறத்திலும் உச்சத்தையவை ஒட்டிச் சந்திரனும் அமைக்கப்படும். மகரகுண்டமும், பத்ர குண்டமும் என்பவை சிற்பப் படிமங்களின் காதுகளில் அணிவும் சிறப்பான அணிகளாகும். இவற்றைச் சிற்பிகள் பலவகையான தோற்றங்களில் கவர்ச்சிகரமாக அமைத்துச் சிற்ப வடிவத்தின் முகத்தோற்றத்தைச் சிறக்கச் செய்கிறார்கள். இதை விடுத்து சிம்ம குண்டமும், விவாழ குண்டமும் ஆகியவை சிலவது காதுகளில் அணியப்படும் அணிகளாகும். தாடங்கள்என்ற தோடு பெண் வடிவங்களின் காதுகளில் ஒன்றாகும்.

முகத்திற்கு அழகு ஊட்டுவன கண்களும், மூக்கும், உதடுகளும் ஆகும். அவற்றில் முன்னிரண்டும் மிக முக்கியமானவைபெற்று சிற்ப இலக்கணம் வலியுறுத்தும். நீண்ட கண்களும், எடுப்பான மூக்கும் அழகியவை என்பது கருத்து. மூக்கிலே அணி பூட்டுவது இவற்றைப் பெண் வடிவத்தில் அழகு தருவதாயினும், அது இயல்பாக இருப்பது அனைக்காட்டிலும் அழகு தரும் என்பது சிற்பியர் கருத்து; தமது மரபுமாகும். எனவே, சிற்பங்களில் தனித்து அணிகளைப் பெரும்பாலும் மூக்கில் அமைப்பதில்லை.

கழுத்தின் அணியும் அணிகளில் உபகிரீவம், ஹாரம், நடுகுதவமாதீ ஆகியவை முக்கியமானவை. கழுத்துக்கு அருகிலிருந்து இரு பக்கங்களிலும் பூக்களால் அவங்கரிக்கப்பட்ட இரு மாலைகள் அணியப்படுகின்றன. இவற்றை 'சந்தை மாதீ' என்று கூறுவர். மார்பின் இரு பக்கங்களிலும் விரித்து கழுத்தின் பின்புறமாகவும், மார்பிலிருந்து நடு உடலில் சந்தித்து மீண்டும் பக்கங்களில் விரைந்து முதுகின் நடுவிடத்தில் ஒன்று சேர்த்துக் கட்டப்படும் அணியைச் சன்னவீரம் என்று சிற்பிகள் கூறுவர். மேலும் இடது தோள் புறமிருந்து வலது இடுப்பு வழியாக உடலில் குறுக்கே மூன்று பிரிவுகள் உடைய தூளை 'வக்கு சூத்திர' மென்று சொல்கிறோம். இருதயத்திற்குக் கீழே நாபிக்கு மேலே வயிற்றைச் சந்திவலாறு அவங்காரமாக அணிவும் அணி, உதரபத்தம் எனக் கூறப்படும். மேற்க்கையில் நடுவிடத்தில் கேஜூமென்ற அணியும், முதுங்கைக்கு அணித்தே கடகவளை என்ற அணியும், மணிக்கட்டுக்கு அருகில் கைவளைகளும், விரல்களில் மோதிரங்களும் அணியப்படுகின்றன. நாபிக்குக் கீழே இரத்தினங்கள் பதித்ததும், முத்துக்கள் நிறைந்ததும் கறுக்கு வேலைப்பாடுகள் பொருத்தியதுமான முகப்புக்களைவுடைய கடி சூத்திரங்களைச் சிற்ப வடிவங்களில் காணலாம். முகப்பு அவங்காரத்தில் சற்பீர நிறைந்ததும் சிம்மமுகத்தைப் பெருமளவில் ஒத்திருப்பதும் ஆன ஒரு வகையான முகப்பு இக்கடி சூத்திரதொடு இணைக்கப்படும். இதனைக் 'சீர்த்தி முகமென்றும், கிருத்திமானைம் என்றும் சிற்பிகள் கூறுவர். இவற்றிற்குக் கீழே பூச்சித்திர வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த பட்டைகள் அணியப்படும். அவற்றையொட்டி மூத்து மாலைகள் பவணி அமைப்புகளில் தொண்டை ஒட்டித் தொங்கும். இவை ஊருதாமம் என்று சொல்லப்படும். சென்னைக்காரின் அடியிலே கணுக்கு மேலே தண்டை போன்ற அமைப்புடையதும், இரண்டு, மூன்று அல்லது ஐந்து அடுக்குகளோடு கடியதும் இடைவெளியின்றி ஒன்றோடொன்று சேர்த்ததுமாக அமைந்த அணி அங்கிடத்தை அவங்கரிக்கிறது. இது புதுங்க கடகம் என்று சொல்லப்படும்.

அவளும் வீழ்ந்தாள்

கிள்ளேரி மோட்டுப்பட்டியில் (தருமபுரிலிலிருந்து 12 மீ. தொலைவு) ஒரு நடு கல்வீ இத்தனை கண்டுள்ளது. மாற்றுடன் விநாயகரின் வீழ்த்திருள் ஒரு மறவன். அவன் அருகிலே நின்று போர்புரிய உதவுகிறான் மறத்தி. வீரன் அப்புகளைச் சரமாரியாக எய்த வண்ணம் நிற்க, சரங்காது சரங்கை எடுத்துக் கொடுத்த வண்ணம் நிற்கிறான் அப்பெண், கரும்போர், வீரன் வீரத்தை இருவர் மார்பினும், மாற்றுளின் அப்புகள் ஒருங்கே பாய்ந்து துளைத்து வீழ்த்துகின்றன. அவளும் வீழ்ந்தாள்; அவளும் வீழ்ந்தாள் அக்களமே, காணுந்தொறும், நிலைக்குந்தொறும் தெஞ்சம் விழ்முறது. மாண்ட அவர் உருவும் புகழும் தாக்கி நிற்றிறது இந் நடுகல். உண்மையாகவே நடந்த திகழ்ச்சி. 16-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் ★

உஞ்சேனை மாகாளம்

பா. சூரியநாராயணன்,

அரசியல்-காரணத்தினால், அழகப்பா கல்நூல், காரைக்குடி

உஞ்சேனை மாகாளத்தைப் பற்றி பின்வரும் செய்தியை பேராசிரியர், டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார், தாம் எழுதியுள்ள "பெரிய புராண ஆராய்ச்சி" என்னும் நூலில் கூறுகிறார் :

"உச்சைனி நகரத்தில் உள்ள மாகாளம் என்ற வெணூர் கோவில், இது காளிதாசரால் நிறைபிக்கப்பெற்ற பெருமை உள்ளது"

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள், பதினேராம் திருமுறையைப் பாடிய 11 பேர்களுள் ஐயடிகள்காடவர்கோன் என்பவரும் ஒருவர்.3 ஐயடிகள்காடவர் கோடீசப் பற்றி அப்பேராசிரியர் கூறுவதாவது :

"இவர் நிறத்த வடமொழிப் புலவர்; தமிழ்ப் புலவர்; மகனீடம் அரசை ஒப்பித்து, சிவத்தவயாத்திரை செய்து, தவத்துக்கொரு வெண்பா பாடியவர். இவர் வடமொழிப் புராணத்தில் சிம்ஹாங்க, பதம்சிம்ஹா, பஞ்சபத சிம்ஹா (Simhanka, Padasimha, Panchapadasimha) என்ற பெயர்கள் உடையவராகக் காண்கிறார். மேலும், இவர் மகன் பீமவர்மன் என்று அத்தூய் கூறுகிறது. பல்வவர் பட்டியலிற் பீமவர்மன், சிம்மலிஷ்ணு, இவர்தம் தந்தை மூன்றும் சிம்மவர்மன் என்பது காண்கிறது. எனவே, இவர் மூன்றும் சிம்மவர்மன் ஆகலாம் என்பது அறிஞர் கருத்து. அது பொருத்தமாயின் சிம்மலிஷ்ணுவின் (இ. பி. 373-615) தந்தையாரான இவர் காலம் ஏறத்தாழ இ. பி. 350-375 எனலாம்."4

மேலும் அவ்வாசிரியர் கூறுவதாவது :

"ஐயடிகள்காடவர்கோன் என்று கருதப்படும் மூன்றும் சிம்மவர்மன் சிவத்தவயாத்திரை செய்து, தவம் ஒன்றுக்கு ஒரு வெண்பா லீதம் பாடினார். அத்தூய் நேத்திர வெண்பா எனப்படும். ஒப்பொழுது அதன்கண் இருப்பவை 24 வெண்பாக்களே ஆகும். எஞ்சியவை அழிந்துவிட்டன. அச்சிதைத்த தூய் பதினேராம் திருமுறைவீற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளவை மூன்றே கூறப்பட்ட செய்தியாகும். அத்தூயின் குறிக்கப்பெற்ற சிவத்தவங்கள் பின்வருவனவாகும். (1) திங்கை, (2) குடத்தை, (3) ஐயாறு, (4) ஆஞர், (5) திருத்துருத்தி, (6) திருக்கோடிகா, (7) பாண்டவரமத் தென் இடைவாய் (8) திருநெடுங்களம் (9) குழித்தண்டலை, (10) ஆளிக்கா (11) மயிலாப்பூர், (12) உஞ்சேனை மாகாளம், (13) காளிகுளம், (14) சாயக்காடு, (15) திரும்பாச்சிவாரிராமம், (16) சிராமலை, (17) திருமழபாடி, (18) திருஆய்ப்பாடி, (19) காஞ்சிபுரம், (20) திரும்பனத்தான், (21)ஒற்றியூர், (22) திருக்கடலூர், (23) திருக்கடலூர் மயானம் என்பன."5

15-ஆவது சிவத்தவமாகக் குறிப்பிட்டுள்ள உஞ்சேனை மாகாளத்தைப் பற்றியே, பேராசிரியர் மா. இராசமாணிக்கனார் உச்சைனி நகரத்தில் உள்ள மாகாளம் என்ற

செவஞர் கோவிலில். இது காளிதாசரால் சிறப்பிக்கப் பெருமை உடையது", என்று தமது நூல் பக்கம் 104-ல் சுவது அடிக் குறிப்பில் காட்டுகிறார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன், தாம் இயற்றியுள்ள கேத்திர வெண்பாவில் "தெஞ்சமே, உடல் முதுகமையும், தளர்ச்சியும், நோயும் அடைந்து மற்றவர்களால் வெறுக்கப்படும் முன்பாக," தீ உஞ்சேனை மாகாளத்தில் கோவிலில் கொண்டிருக்கும் செவபெருமானை நினைந்து வணங்குவாயாக" என்ற கருத்தமைந்த வெண்பாவைக் கூறுகிறார்; அது வருமாறு:—

காளியர்கள் சீனியர்கள் ஆகிக் கருமயிரும்
பூனைபெணப் பொங்கிப் பொலிவுநிந்து-சூனியர்கள்
ஒகாளஞ் செய்யாமுன் தெஞ்சமே உஞ்சேனை
மாகாளம் கைதொழுது வாழ்த்து.

(கேத்திர வெண்பா, பாடல்-13).

சத்தரமூர்த்தி நாயனார், தாம் பாடியுள்ள திருத்தொண்டத் தொகை, ஏழாவது பாடலில், ஐயடிகள் காடவர்கோனைப் பாடுகிறார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோனும் குறிப்பிடப்படும் உஞ்சேனை மாகாளம் என்பதை உச்சைனி நகரத்திலுள்ள மாகாளமென்ற செவஞர்கோவிலில் எனவும், அது காளி தாசரால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற பெருமை உடையது எனவும் பேராசிரியர் மா. இராசமாணிக்கசுந்தர் கூறுகிறார்; இ. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இ. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வடநாட்டை ஆண்ட குப்தப் பேரரசர்களாகைய (Gupta Emperors) பேரரசில் மேற்குப் பகுதியில் இருந்ததும், இரண்டாம் சத்திரகுப்தர் விக்கிரமாதித்தியனென்ற குப்தப் பேரரசனாகைய (ஏறத்தாழ இ. பி. 375—415) தலைநகரமாக இருந்ததும், அவன் காவத்தவராகக் கருதப்படும் சிறந்த வடமொழி நாடக ஆசிரியரான காளிதாசர் என்ற புலவரால் வணங்கப்பட்ட செவ் கோவிலை உடையதும், இப்பொழுது மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தின் மேற்கு மாவட்டங்களில் ஒன்றுள ஷாஜாப்பூருக்கு அருகில் இருப்பதுமான நகரம் உஜ்ஜெயினி என்ற நகர மாகும்; இந்த உஜ்ஜெயினி நகரத்தையே உச்சைனி என்றும், இதிலுள்ள மாகாளம் என்ற செவஞர் கோவிலையே உஞ்சேனை மாகாளமென்று ஐயடிகள் காடவர்கோன் பாடியுள்ளதாகவும் பேராசிரியர் கருதுகிறார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன் குறிப்பிடும் உஞ்சேனை மாகாளம் என்பதை "உச்சைனி" என்றே அங்வது "உச்சைனி மாகாளம்" என்றே கொள்ளுவதில் செவ ஐயப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. காரணங்கள் பின்வருமாறு:

(1) கேத்திர வெண்பாவில் கூறப்பட்டுள்ள 23 செவத்தலக்களும் 23-உம் தமிழ் நாட்டிலும், பெரும்பாலும் சோழ நாட்டிலும், செவ தொண்டை மண்டலத்திலும் இருப்பவை ஆகும். இவ்வ, குடத்தை, ஐயாறு, ஆரூர், திருத்தருத்தி, (குற்றமம், தஞ்சை மாவட்டம்), திருக்கோடிகா (தஞ்சை மாவட்டம்), ஆணக்கா, திருதெடுக்களம் (திருச்சிக்கடுதிலுள்ள தலம்), ரொமலை, திருமழபாடி, திருஆப்பாடி (குடத்தைக் கருதினுள்ள தலம்), திருப்பனத்தாள், திருக்கடலூர், திருக்கடலூர் மயானம் முதலியவை இக்கால திருச்சி, தஞ்சை மாவட்டங்களாகிய சோழநாட்டில் இருப்பவை; மயினாப்பூர், காஞ்சீபுரம், ஒத்தியூர் முதலியவை தொண்டை நாட்டிலிருப்பவை; பாண்ட வாய்த் தென் இடைவாய் என்பது, பாண்டவாய் என்ற ஆற்றின் தென் கரையில் உள்ள இடைவாய் என்ற தலமாகமென்று கருதப்படுகிறது. வளை குளம் என்ற தமிழ்ப் பெயரை உடைய ஊர் வடநாட்டில் இருப்பதாகக் கருத இடமில்லை. எனவே 23-இல் 23 தலக்கள் தமிழ் நாட்டில் காணப்படு

கின்றன. இதனைக் காணும்போது, இவற்றால் ஐயங்களால் குறிப்பிடப்படும் உஞ்சேனை மாகாணம் என்ற தளம் மட்டும் வடநாட்டில் உள்ள உச்சைனி மகாகாணம் என்ற தளத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் பொருத்தாதது என்பது என் கருத்து.

உஞ்சேனை மாகாணம் என்ற விவத்தவத்தைப் பற்றித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் (சி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு) தாம் பாடியுள்ள திருஞெத்திரக் கோவைப் பதிகங்களில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“நெற் குன்றம், ஒத்தார், நின்றநீர் மருகல்,
நெடுவாயில் குறும்பனா, நீடு திரு
தற்குன்றம் வலம்புரம், நாகேசுரம்,
நளிர்சோலை உஞ்சேனை மாகாணம் வாய்மூர்
கற்குன்றம் ஒன்றேத்தி மழை தடுத்து
கடல்வண்ணனாரும் மாமலரோணும் காணச்
சொற்கென்றும் தொலைவினா தான் உறையும்
குழுக்கென்று சொல்லிக் குளாவுமினே”.

(திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், திருஞெத்திரக் கோவை, பாடல் 8)

உஞ்சேனை மாகாணம், ஊறம், ஒத்தார்
உருத்திரகோடி மறைக்காட்டுள்ளும்,
மஞ்சார் பொதியின்மலை தஞ்சை, வழுமூர்,
வீரட்டம், மாதானம், கேதாரத்தும்,
வெஞ்சமாக்க கடல், மீயச்சூர், வைகா,
வேதிச்சுரம், வினிகரம், வெற்றியூரும்,
கஞ்சனூர், சுஞ்சாறு, பஞ்சாக்கையம்,
கயிலாய நாதனியே காணானமே”.

(திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், திருஞெத்திரக் கோவை, திருத்தாண்டகம், பாடல் 8)
இவ்விருநாயன்மார்களால் வணங்கப்படும் நெற்கூறிய விவத்தவங்களுள், கேதாரம் ஒன்றைத் தவிர மற்றவை தமிழ் நாட்டிலிருப்பவை. கேதாரமென்ற திருக்கேதாரம் இமயமலைச் சாரலில் இருப்பது. இதிலையும் வடநாட்டில் இமயமலைச் சாரலில் உள்ள இத்திரநிவப்பரும்பதம், அகேதங்காபதம் முதலிய மற்ற விவத்தவங்களையும் சம்பந்தமும், திருக்கேதாரத்தைச் சுற்றாரும் இங்கிருந்தே பாடி இருக்கின்றனர். அவர்கள் வடநாட்டுக்குச் செல்வனில்லை. அதனைப் போலவே, உச்சைனி மகாகாணம் என்ற உஞ்சேனை மாகாணத்தையும் அப்பரும், சம்பந்தமும், ஐயங்களும் இங்கிருந்தே வணங்கித் தமது பாடல்களில் பாடியிருத்தல் கடுமென்று கருதலாமாயினும், பெயர் அமைப்பில் உச்சைனி மாகாணம் என்பதற்கும், உஞ்சேனை மாகாணம் என்பதற்கும், இடையே காணப்படுகிற வேறுபாட்டினாலும், பின்வரும் காரணத்தினாலும், பேராசிரியர் மா. இராசமாணிக்கனார் கூறும் கருத்து சரி என்ற கருத முடியவில்லை.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில், திருவாடானைத் தாலுகாவில் மேற்குப் பகுதியில், காரைக்குடிக்குத் தென்மேற்கே ஏறக்குறைய ஆறு கல் தொலைவில் உஞ்சேனை என்று வழங்கப்படும் ஒரு சிற்றூர் இருக்கிறது. அதன் ஊராட்சி மன்றப்படுகிலே ஒரு களிறும், அரசாங்கப் படுகிலெனினும் அது உஞ்சேனை என்ற வழங்கப்படுகிறது. அவ்விருக்கும் போக ஒரு கப்பிச் சாலைவும், அங்கு ஓர் அஞ்சல் நிலையமும்

இருக்கின்றன. பெரிய ஊராக இயல்பிலும், அங்குப் பண கிராமங்களின் சேர்த்த குடும்பத்தார்களுடைய வழக்குகளைத் தீர்க்கும் நாட்டாண்மைய் பஞ்சாயத்து மூலம் இருந்து வருகிறது. அய்யூரின் மிழக்கு ஓரத்தில் ஓர் ஊருளியும், அதன் மேற்குக் கரையில் மிழக்குப் பார்த்த ஒரு சிறு சிவன் கோயிலும், அதற்குத் தெற்கே தனியாக ஒரு சிறு பிள்ளையார் கோயிலும் இருக்கின்றன. இரண்டிலும் பழைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இரண்டிலும் பழையபட்டறியில் உள்ளதாயினும், தினம் ஒரு வேளியாவது பூசை நடக்கிறது. பிரகாரத்தில் மூர்த் தங்கள் இயல்பாக இரண்டு சிறு கோயில்கள் இருக்கின்றன. சிவன் கோயிலின் கருவறையில் வெளிப்புறக் கற்கவரிலும், கோயிலினுள்ளே உள்ள கற்றூண்களிலும் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. தி.எ.த.ஊ.ர். முதலிய எழுத்துக்களை நான் படிக்க முடிந்தது. எம்மாவற்றையும் படிக்கும் பொருட்டு, அன்பர் சுறினார் திரு. சா. கீணசன் அவர்களை ஒரு நாள் அழைத்து வந்து காட்டினேன். அவர்கள் பெருமூலம் சென்று கருவறையில் வெளிப்புறக் கவரில் (வடபக்கம்) “உஞ்சேரீ மாகாளமென்பார்” என்ற தொடர் காணப்படுவதாகக் கூறினார்கள். இக்கல்வெட்டு முழுவதும் கொள்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினரால் படியெடுத்து ஆராயப்படு வதற்கு உரிவதாகும். திருநாவுக்கரசர் தமது திருஷைத்திரக்கோவையின் குறிப்பிடும் “வெற்றியூர்” என்ற சிவத்தலம் இதே மாவட்டத்தில் இருப்புத்தூர்த் தாலுகாவில் உள்ளது. எனவே, ஐயடிகள் காடவர்கோளும், சம்பத்தரும், அப்பரும் வணங்கிய சிவத்தலமாயிவ உஞ்சேரீ மாகாளமென்பது இந்த உஞ்சேரீயாக இருத்தல் உறு மென்பதும், அது வடநாட்டிலுள்ள உச்சசைலி மாகாளம் என்று என்பதும் எனது ஊகங்களாகும். மாகாளம் என்ற பெயரை உடைய வேறு சிவத்தலங்களும் தமிழ் நாட்டிலுள்ளன. அன்பர் மாகாளம் என்ற சிவத்தலத்தையும் (பேரளத்துக் கருவி லுள்ளது), இரும்பை மாகாளம் என்ற சிவத்தலத்தையும் (இண்டியனத்துக்கருவி லுள்ளது) சம்பத்தர் வணங்கிப் பாடியுள்ளார்.

குறடி: மேற்படி எனது ஊகம் சரியா என்பது ஆராயப்படுதல் வேண்டும். இக்கோயிலின் கல்வெட்டு முழுதும் படியெடுக்கப்பட்டு, அதையும், கோயிலும் ஆராயப்பட்டால், இக்கோயிலின் காலம் தெளிவாகத் தெரியக் கூடும். இக்கோயிலை ஐயடிகள் காடவர்கோளும், திருஞானசம்பத்தராலும், திருநாவுக்கரசராலும் வணங்கப்பட்ட உஞ்சேரீ மாகாளமென்பது உறுதிய்படுமானால், சி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடக்கத்திலேயே இது யிகச் சிறிய அளவியாயினும் இருத்திருக்கல் வேண்டுமென்பதும் உறுதியாகும்.

வீரப்புகழ் பேசும் கிளி

தருமபுரி மாவட்டத்தில், தருமபுரி ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்குட்பட்டதாக, தருமபுரியிலிருந்து மொரப்பூர் செல்லும் சாலை யில் நடுப்பட்டி என்னொரு கிராமம் உள்ளது. இங்கு இதற்கினால் சாலை யின் தெற்குப் புறமாகக் கோடியூரிலும், சாலையின் வடக்குப் புறமாகக் குன்னிசெட்டிப்பட்டி, தாசக்கவுண்டன்பட்டி ஆகிய ஊர்களின் வடக்குப் புறத்தையும் நடுகற்கள் சிவ காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சிவவற்றில் வீரனுக்கு இடப்புறமாகக் கிளியின் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் கல்வெட்டு வாசகம் இஃகி: இவை ஊராராக வழிபடப்படவும் இஃகி. இதே போன்று செக்காரப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் சாலை ஓரமாக உள்ள நடுகல்விலும் இரட்டைவிலும், பாம்பும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதுகாறும் விடைத்துள்ள நடுகற்களில் இது போன்று கிளியோ, பாம்போ காணப்படவில்லை. இவை எனக் குறிக்கின்றன என்பது தெரியவில்லை. ஒரு கால் இந்த வீரனின் ஆய் கிளி உருவிலே, பாம்பு உருவிலே சென்றது எனக் கருதினரே ஏதோ ஆறினோம். ★

கவி பாடும் கல்

திருமதி வி. விசயலக்குமி, எம்.ஏ.,
(அகழ்வாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்தறை)

திருச்சி மாவட்டத்தில், திருவாரூர்க்காவல் ஐம்புகேள்வரர் கோயிலில், நான்காம் திருச்சுற்று சிறுக்குக் கோபுர வாயிலில், தென்புறச் சுவரின் மீது பாடல் வடிவில் கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டடிக் கவித்துறையில் காட்சியளிக்கும் இக்கல்வெட்டை ஆய்வோம்.

கல்வெட்டு :

“மாவடிவல் கொண்ட மால்சென்று வேண்டவு மன்னொருவன்
மூவடி மானில மேழன் கொடுக்கது, முத்தமிழ்ணாற்
தூவடி வேறியெய் சுத்தர பாண்டியன் சோழர் தங்கள்
பாவடி வைவய மகுடங் கொடுத்தது பாணனுக்கே”.

பொருள் :

மூன்றொரு காலத்தின்பதிருமால் வாமன்! உருவில் வேண்ட, மகாபலி² மூன்று அடி நிலம் அளித்தான். ஆதல் மாறவர்மன் சுத்தர பாண்டியனின் அடியில், சோழன் தன் மகுடத்தை வைக்க, அதனை அப்பாண்டியன் (திருமாறுக்கே மூவுடைத்தை யளித்த) மகாபலியின் வழியில் வந்த பாணனுக்குப் பரிசுவாக வழங்கினான் என்பது இக்கல்வெட்டின் பொதுக் கருத்தாகும். இனி இக்கருத்தின் ஆழ்ந்த பொருளை ஆய்வோம்.

அறிவாற்றலும், ஊக்கமும் உடைய மூன்றால் குலொத்துக்க சோழன் இ. பி. 1178-ஆம் ஆண்டில் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றான். இவன் தெற்கே பெற்ற வெற்றிகளை இவன் சாசனங்களைக் கொண்டு பல தொடர்களில் முதலில் குறித்துக் கூறுகின்றார் திரு. வி. ரா. இராமச்சந்திர தீக்ஷத் அவர்கள்.⁴

உதாரணமாக,

- 1 “ மதுரை கொண்டருவின”
- 2 “ மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலைவுக் கொண்டருவின”
- 3 “ மதுரையும் சமழங் கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலைவுக் கொண்டருவின”
- 4 “ மதுரையும் சமழங் கருளுகுக் கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலைவுக் கொண்டருவின”
- 5 “ மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலைவுக் கச்சியுக் கருளுகுக் கொண்டருவின”
- 6 “ மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலைவுக் கொண்டருவினக் காஞ்சியும் வஞ்சியும் கொண்டருவி வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பன்னிவருவின”
(புதுக்கோ. சாசனம். 164)

இவ்வாறு ஆறுவகையான தொடர்கள் அமைந்துள்ளதைக் காணவாம். மேற்காட்டிய தொடர்களிலிருந்து குவோத்துங்கன் நடத்திய பெரும்போர்கள் ஆறு என்பது பெறப்படும்.

“ பாண்டியனைப் பாண்டியனென்னும்பேர் மாற்றிவர

நெடும்படைத் தென்னவர்கெட மதுரை கொண்டதோள் வளிபாடிய
பாணனைப் பாண்டியனென்று பருமணிப் பட்டஞ்சூட்டி”என்

என்று இவன் யெக்கீர்த்தி கூறுகின்றது. பாண்டியனைப் பேர் மாற்றிப் பாணனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டிய இச்செயலை, தன் குறுநிய மன்னனான வானகோவரையினக்கொண்டு இவ்வரசன் நடத்தினான் என்று தெரிய வருகிறது. இதற்குச் சான்றாக, பாண்டியன் ஒருவன் கடைவாயிற்கதவை வானகோவரையன் தட்டிய போது,

“ பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற் கரசனித்த

ஆண்டகையென் றுன்னை யறிவேனோ - மூண்டெழுத்த

கார்மாற்றுஞ் செங்கைக் கடகரிவா னூவுனது

பேர்மாற் றுவதரிதோ பேசு ”

என்று கூறி அவ்வாணகோவரையனை மகிழ்வித்தான் என்று பெருந்தொகையில் (1188) உள்ள பாடலொன்று சான்று பகர்கின்றது.

இப்பாணனை ஆறகனாகுடைய மகதேசன் ராஜராஜதேவன் பொன்பரப்பினான் வானகோவரையன் என்றழைப்பர்.

இதற்குச் சான்றாக, திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள ஐம்புகேள்வரைக் கோயிலின், நான்காம் திருச்சுற்று கிழக்குக் கோபுர நுழைவாயிலின், வடக்குப்புற கவரின் மூன்றாம் குவோத்துங்கனின் 18-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இக்கல்வெட்டின் பெரும்பகுதி சிதைந்துள்ளது. இக்கல்வெட்டைக் காண்போம்.

ஓ ஹி ஹீ : திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகன்

குவோத்துங்க சொழ தெவற்கு யான்

டு விஅஹு ஆறகனாகுடைய இராசராச தெவ

ன் பொன்பரப்பினன் வானகோவரய

நென் சியன் உடைய பிள்ளையான ஆகாள்

க நாடாழ்வாற்கு நிலைமைத் திட்டுக்குடுத்த

(பரிசா)வது எனக்கும் இராச கெம்பீ)

ர மகதை நாடாழ்வாற்கும்

(கா)வழும் பிழையா தெ (கா)

சியஞ் செய்யினும் வினைபுஞ் செய்

யினும் சொன்னபடியே செய்யுக்க

டவராகவும் இங்கிட்டு இவர்

(ர) பக்கல் ஆன் ஓலை பெறக்(காட்டுதல்) . . . (2)

றவு பண்ணுதல் செய்யக்கடவோ மய்வவ

ராகவும் இவர்கள் பாடுகின்ற ஓமீ

(ப)த்தன்முண்டாகில் இவர்களை அழைத்து

காணுதல் ஓலைகேட்டல் செய்யாதெ மக

ஞரை அறிவிக்க கடவதாகவும், இவர்க்கு ஓ
ருவினை உண்டாகில் படைபுள் குதிரையும் பு
கவிட்டு என் வினையாக ஏறிட்டுக்கொண்டு
நோக்க கடவொளையும் நம்மில் நாடு நிற்
கும் இடத்து முன்பு நிலைமை செய்து பதி
நெழாவது வரையும் அனுபவித்து வரு(டு)
(ள்)ற படியே பதினெட்டாவது முதல்
அனுபவிக்க கடவொமாகவும்

.
. வாண கொவரயனான
. கெம்பீர மக(தை).

ருவோத்துங்கனது இம்மதராவிஜயம், பாண்டியருடன் மூன்றும் முறை பொருது
பெற்றதாகும்.⁵ இக்குவோத்துங்கனது ஆட்சியில் 40-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள்
கைச்சினைம், ஊட்டத்தூர், திருவரங்குளம் ஆகிய ஊர்களில் காணப்படுதலால்,
இவன் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே இவன்
இ. பி. 1218-ல் இறவைன் திருவடிவை எய்தியிருத்தல் வேண்டும். இவன் தான்
இறப்பதற்கு இரண்டாண்டுக்கு முன்னர் இ. பி. 1218-ஆம் ஆண்டில் தன்
புதல்வனான மூன்றும் இராசராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்ட, அதேயாண்டில்
முதல் மாறவர்மன்கத்தரபாண்டியனும் முடி சூட்டப்பெற்று, சோழ நாட்டின்
மேல் படைவெடுத்துத் தன் உள்ளத்தில் உருத்திக் கொண்டிருந்த வஞ்சத்தைத்
தீர்த்துக் கொண்டான்.

தஞ்சையும் உறந்தையும் செத்தழல் கொளுத்திக்
காவியு நீழலும் நின்று கவினிழப்ப
வாவியு மாறு மணிநீர் நவனழித்துக்
கூடமு மாமதிலுங் கோபுரமு மாடரங்கும்
மாடமு மாளிகையும் மண்டபமும் பலவிடித்துத்
தொழுதுவந் தடையா திருபர்தந் தோகையர்
அழகு கண்ணீ ராறு பரப்பிக்
கழுதைகொண் டுழுது கவடி வித்திச்
செம்பியனைச் சினயிரியப் பொருதுகரம் புகவோட்டிப்
பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணருக்குக் கொடுத்தருளிப்
பாடருஞ் சிறப்பிற் பருதி வான்கோய்
ஆடகப் புரிசை ஆயிரத் தளியிற்
சோழ வளவன் அபிஷேக மண்டபத்து
வீராபி ஷேகஞ் செய்து புகழ்விரித்து"⁷

என்ற இம்மாறவர்மன் சுத்தரபாண்டியனின் மெய்க்கீர்த்தியினால், இவ்வேந்தன்
படைவெடுப்பில் சோனாடு எத்தகைய அழிவிற்குள்ளாயிற்று என்பதையும், வீராபி
டேகஞ் செய்து கொண்டதையும் தன்கதையலாம்.

செம்பியனைச் சினயிரியப் பொருதுகரம் புகவோட்டிப்
பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணருக்குக் கொடுத்தருளி

என்ற இம்மெய்க்கீர்த்தியடிகள்.

..... சுந்தர பாண்டியன் சோழர் தங்கள்
பாலடி வைவய மகுடம் கொடுத்தது பாணனுக்கே

என்ற இக்கல்வெட்டு அடிசனுக்குப் பெரிதும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். சுந்தர பாண்டியனது மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள், அவ்வீச் 'சோணடு கொண்டருளிய சுந்தரபாண்டியதேவர்'⁸ எனவும் 'சோணடு வழங்கியருளிய ஸ்ரீ சுந்தர பாண்டிய தேவர்'⁹ எனவும் கூறுவதால், இவன் சோணட்டைக் கைப்பற்றி, பிறகு அந்நாட்டை அச்சோழனுக்குத் திருப்பி அளிக்கும்போது, அதில் ஒரு பகுதியைப் பிரித்துத் தனக்குப் பவவகையில் உதவி புரிந்த மகதைவர் சோணடுவிய வாணூதிராயனுக்கு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆறகழரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மகத நாட்டை அரசாண்டமையாலும், திருவண்ணாமலைக் கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தமை யாலும், 'பொன் பரப்பினுள் மகதைப் பெருமானான இராசராச வானகோவரையன் என்று வழங்கப்பெற்றான்',¹⁰ திருவண்ணாமலைக் கோயில் கவர்களில் வாணனுடைய அறச்செயல்களையும், வீரச்செயல்களையும் கூறும் பாடல்களைக் காணலாம்.¹¹ இவன் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காவத்தில் வாழ்ந்தான்.¹² குலோத்துங்கவின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த வானர் இருவர் இவனோடு பகைமை கொள்ளத் தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதைத் திருவண்ணாமலையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்¹³ அறிவிக்கும்.

ஸ்ரீ திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் (ம)திரையும் (ச)மும் கருவுரும் பாண்டியன் முடித்தலைவும் கொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்கசொழ றெவற்கு யாண்டு உயிள்-வது பாண்டிநாடு கொண்டானு சம்புவராயனும்

.....
..... மகதை நாடாழ்வானு வானகோவரையனும்
குலோத்துங்கசொழ வானகோவரையனும் பக்கல் ஆளாதல் ஓய்யாதல்
பொகக்காட்டுதல் உறவு பண்ணுதல் அறுதிசெய்தல் செய்யக்கடவொ
மல்வாதொமாகவும்

என்று பல செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், மகதை நாடாழ்வானு வானகோவரையன், முதல் மாநலர்மன் சுந்தரபாண்டியனோடு மிகுந்த நட்பு கொண்டு, இருவரும் சேர்ந்தே மூன்றாம் குலோத்துங்கனோடு போரிட்டுச் சோணட்டுப் பகுதியை வெற்றி கொள்ள, அச்சுந்தரபாண்டியன் தனக்குப் பவவகையில் உதவிபுரிந்த வான கோவரையனுக்கு நன்றிக்கடனாக அச்சோணட்டின் ஒரு பகுதியை அளித்திருத்தல் கூடும்¹⁴ என்பது பெறப்படுகிறது.

1. கலைக்களஞ்சியம் - தொகுதி ஒன்பது - பக்கம் 209

2. Journal of Indian History-The Banas in South Indian History, By, Shri. T. V. Mahalingam, Page 155.

3. Ep. Ind., Vol VIII, Page 260.

4. மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன் திரு. வி. ரா. இராமச்சந்திர நிகுதர் பக்கம் 35-36.

5. மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன் திரு. வி. ரா. இராமச்சந்திர நிகுதர் பக்கம் 30-31

6. Inscriptions of the Pudukkottai State, No : 176 10. S. I. I. Vol. VIII, No: 148.

7. S. I. I. Vol IV, No: 372.

11. S. I. I. Vol. VIII No: 145.

8. Inscriptions of the Pudukkottai State, No: 249. 12. Journal of Oriental Research Page 311

9. Inscriptions of the Pudukkottai State No: 296. 13. S. I. I., Vol. VIII, No: 106.

புதிய செய்திகள்

கைத்தலைப் பூசல் நங்கை :

தஞ்சைக்கருகில் வண்ணம் என்ற ஊரிலிருந்து 3-5 மி.மீ. தொலைவில் காசி கோயில் ஒன்று உள்ளது. அதை ஏகேனரி அம்மன் என்று அழைக்கிறார்கள். மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தெய்வமாக அதை வணங்கி வணங்குகிறார்கள். கோயில் அண்மையில் முழுமையும் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. காசியின் சிலை கதையால் செயல்பட்டு, வண்ணம் பூசப்பட்டுள்ளது. இங்கு இரண்டு கல்வெட்டுக்களைத் தமிழ்தாடு அரசு தொல்பொருளாய்வுத்துறை படிபெடுத்துள்ளது. உள்மண்டபத்து ஒரு தூணிலும், மண்டப நுழைவாயில் நிலையிலும், இக்கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. நுழைவாயிலின் பற்றுநிலையிலும் ஒரு கல்வெட்டு இருந்திருக்கிறது. அது தற்போது முழுமையும் சிதைந்து விட்டது. நுழைவாயில் நிலையில் உள்ள கல்வெட்டு, பராத்தகசோழன் காவத்தது. அக்கல்வெட்டு, வரலாற்றுக்குப் புதிய செய்தியை அளிக்கிறது. பராத்தகசோழனின் 40-வது ஆண்டில், பராத்தக முத்தராயன் என்பவன், வணங்கிப் பட்டாரகிக்கு (பிடாரி) எரிக்க ஒரு நத்தாவினக்கு வைத்தான். இவனது இயற்பெயர் அனந்தக்காரி என்பதாகும். இவன் எரியூர் நாட்டு வடகுளத்து துறப்பாடி என்றும் ஊர்த்தலைவன் என்று அறிவிக்கும். நார்த்தாமலைக் கல்வெட்டில், மல்வன் அனந்தன் என்று ஒருவன் குறிக்கப்படுகிறான். இவன், அனந்தன் காரி என்று அழைக்கப்படுமதால் அம்மனந்தலின் மகனாக இருக்கலாம். இவன் நத்தா வினக்கேரிப்பதற்குத் தொண்ணூற்றாறு ஆடுகளைக் கொடுத்திருக்கிறான். ஆடுகளைப் பெற்றுக் கொண்டவன், 'குலாவன் பிரமன்' என்பவன் ஆவான்.

முத்தராயர்கள், காசியின் அடியார்களாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். நியமத்து மகாகாளத்து பிடாரி கோயிலைத் தோற்றுவித்தவன் சுவான் மாறன் ஆகிய பெரும்பீடுகு முத்தராயன் என்பவன். (சொத்தலைக் கல்வெட்டு) இங்கு வணங்கிப் பட்டாரகிக்கு வினக்கேரிக்கக் கொடுத்தவனும் முத்தராயன் ஆவான்.

வண்ணம் முத்தராயர்களின் ஒரு தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது என்றும் தான் அறிவோம். ஆதலின் இக்காலிகோயில் மிகவும் தொன்று தொட்டே திறப்புப் பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவு. பராத்தகன் கால இக்கல்வெட்டின் முழு வாசகமும் சீரே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இராஜராஜனுடைய கல்வெட்டில் இப்பிடாரியின் பெயர் கொடுக்கப்பட்டு உள்ளது. 'வணங்கி மகாகாளத்து கைத்தலைப் பூசல் நங்கை' என்று உள்ள அப்பெயர், அக்கோயிலைப் பற்றிய சில செய்திகளை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது. இக்கோயில் மகாகாளம் என்று அழைக்கப்பட்டது என்று அறிவிக்கும். காசியின் கையில் தலைமொன்று இருந்தது என்று 'கைத்தலைப் பூசல் நங்கை' என்றும் தொடர் மூலம் அறியலாம். காசி போரின் தெய்வம், அவனைக் கல்வெட்டு 'பூசல் நங்கை' என்று குறிப்பது சிறப்புடைத்தாய் உள்ளது. இங்வுருவம், அக்காளத்தில் முழுமையும் கதையால் செயல்பட்டிருந்ததா அல்லது கல்வால் செயல்பட்டிருந்ததா என்பது தெரியவில்லை. இப்பொழுது உள்ள உருவம், கதையால் செயல்பட்டு உள்ளது. எட்டுக் கரங்களை உடைய இத்தேவியின் எந்தக் கரத்தினும் இப்போது தலை இல்லை. ஏகேனரி என்று இப்பொழுது அழைக்கப்படும் பெயர், 'சகலீரி' (நிகரற்ற வீரத்தை உடையவன்) என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம்.

கல்வெட்டு வாசகம் :

- 1 ஷ்ரீ மதி
- 2 ஸரபும் ஈழமு
- 3 ன் கொண்ட
- 4 கோப்பரகேசரி பன்ம
- 5 நீரியாண்டு சயி ஆவது
- 6 ளரிழூர் நாட்டு வடகுள
- 7 த் துறுப்பாடித் துறுப்
- 8 பாடி உடையான் அனந்
- 9 தங்காரியாகிய பிராந்தக
- 10 முத்தரையன் வல்லத்து
- 11 லஜாரகிக்கு வைச்ச தொ
- 12 த்தா விளக்கொன்று ஒன்று
- 13 க்கும் இந்நாட்டுப் பாட்ட
- 14 த்தானன் குவாவம் பிர
- 15 மணுக் கி[று]த்த ஆடு தொ
- 16 ண்ணுற்றூறுங் கொண்
- 17 டு சத்திராதித்தவல
- 18 மும் நீசதம் உழக்கு
- 19 நெய்யட்டுவேனானே
- 20 ன் குவாவம் பிரமனெ
- 21 ன் இளவ
- 22 பன்மாதேஷ்வரிர
- 23 ளைடி

அதியமான் பெருவழி :

தருமபுரிக்கு மேற்கே மூன்று கல் தொலைவில் இரு சாலைகள் கடும் இடமருகிய புள்ள பனங்காட்டியும், தற்போது டெடெத்தள்ளுள் டி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு ஒரு புதிய செய்தியைத் தந்துள்ளது.

கல்வெட்டு : அதியமான் பெருவழி

நாவற் தாவளத்துக்குக் காநம் உயிக

தருமபுரி மாவட்டம் காடுகளும் நுள்ளுகளும் நிறைந்த பகுதி ஊர்களும் ஒன்றுக்கொன்று வெகுதொலைவில் உள்ளன. செய்யும்வழியும், அடுத்த ஊடுக்குள்ள தொலைவும் கல்லில் பொறித்து வழிக்கல்வாகச் சுமார் 600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வைத்துள்ளது, விவப்பாக உள்ளது இந்த வழிக்கல்லில் எழுத்துக்களில் சிறே துணைகள் இடப்பட்டுள்ளன, மேலே இரு பெரிய துணைகளும், சிறே ஒன்பது

சிறிய துணிகளும் உள்ளன. இவை 29 எண்ணும் எண்ணைக் குறிப்பதற்காக இடப் பட்டவை போலத் தோன்றுகிறது. பண்டைத் தமிழகத்தில் சாணியின் பெயரையும் தொலைவையும் குறித்து வைக்கும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. பண்டையத் தமிழக போக்குவரத்து வரலாற்றிற்கு இது ஒரு புதிய ஒளி.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் கற்கருவிகள் :

தஞ்சை மாவட்டம் பூதலூரில், ஆனந்தக் காவிரி ஆற்றங்கரையில், கற்காவக் கருவிகளை, தமிழ் நாடு அரசு தொல்பொருளாய்வுத்துறை கண்டுபிடித்துள்ளது. சுறுப்புக் கல்லில் உள்ள இக்கருவிகள் மிகவும் சிறியவை. சிறு தகடுகள், கரண்டிகள் இவற்றைப் பெயர்த்தெடுத்த வேர்க்கற்கள் ஆகியவை உள்ளன.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் இதுபோன்ற கற்கருவிகள் கண்டுபிடிப்பது இதனை மூதல் தடவை ஆகும். இவை சந்திரேற்குறை 5000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவை யாக இருக்கக்கூடும். இதுபோன்ற சிறு கற்கருவிகள், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சாயர்புரம் என்ற ஊருக்கு அருகில் 'தேலி' என்ற மணல் மேடுகளில் முன்னரே கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்தில் நுண்கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய மனிதர்கள், தென்மேளாவட்டத்து, தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பது நமக்கு முன்னரே தெரியும். ஆனால், காவிரி குறு தஞ்சை மாவட்டத்திலும் அக்காவத்திலேயே நுண்ணிய கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய மனிதன் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பதற்குச் சான்று கிடைத்துள்ளது இதுவே மூதல் தடவை.

LII

பா——பரப்பு, தேர்த்தட்டு, பாய்பு, கைமரம், பாட்டு, நெசவுப்பா, நிழல், கடினார ஊசி, காப்பு, பருகுடை, தூய்மை, அழகு.

மேற்கண்ட பொருள்கள், தமிழ்செய்க்களிகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கலிங் கத்துப் பரணியில் 'பா' என்ற சொல் கைமரம் என்ற பொருளில் வழங்கப்பெற்று உள்ளது.

கழிதழிந்துபோர் மிடுகை யிற்படும்

கரிம சூப்பினைத் திரந்து வாமெனும்

படிப ரப்பிஆப் பரும யானையின்

பழுள றும்பினில் பாஅ டுக்கியே

2000 ஆண்டுகட்கு முந்திய கல்வெட்டு ஒன்றிலும் 'பா' என்ற சொல் கைமரம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. ஆசிரமலிக் கல்வெட்டில் 'பா' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

'இவ் குன்றத்து உடறவுள் பா தந்தான்' என்று அதை இத்துறை படித்து உள்ளது. கற்படுக்கை கொடுத்ததை இது குறிக்குமென்ப பொருள் கொண்டுள்ளோம். குன்றில் சமணப் பெரியார்களுக்குப் படுக்கை அமைத்து மனமுநீர் உண்டே வழியாமல் இருக்கக் கூரை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார்கள். கைமரம் பொருத்திக் கூரை அமைத்தனர் போலும். இவ்வகைப்பினில் பா என்று குறிப்பிட்டனர். எனவே 'பா' என்ற சொல் 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பேயே இதே பொருளில் வழங்கி வந்தமை தெளிவு.